

Rose

งานชื่อฝัน
ดารจักรไร้สมบุรณ์

殘次品

2

Priest (พีต้า)

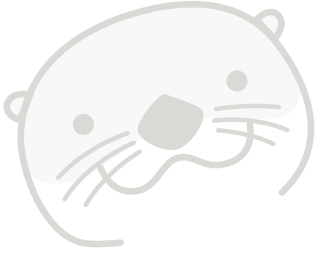
เขียน

อินากะ

แปล

INSOO

ปก

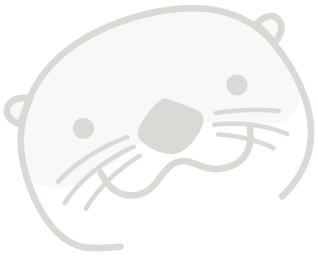

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องราวเริ่มเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ เมื่อ **หลินจิ้งเหิง ลูบี่ลิ่ง** และเหล่าผู้ร่วมชะตากรรมกับพวกเขาต้องเดินทางรวดเร็วไปในอวกาศ จนกระทั่งพบที่ตั้งหลักใหม่ในดินแดนลับบนเส้นทางใต้ดิน สงครามอวกาศกำลังส่อเค้ากลาง การเตรียมความพร้อมเป็นเรื่องเร่งด่วน ขณะเดียวกันความรู้สึกแปลกๆ ก็เริ่มก่อเกิดขึ้นในใจของทั้งคู่ ทั้งสองจะรับมืออย่างไรต่อไป...

กดจออ่าน
Rose

หลินจิ้งเหิง เคลื่อนไปตามโครงข่ายประสาทของจ้านหลู กำลังสแกน ส่วนที่เสียหายของเซพวีทรี

เขาต้องตรวจหาจุดขัดข้องและสาเหตุของมันทีละจุด เมื่อแน่ชัด เพียงพอแล้ว จึงจะเตรียมแผนซ่อมแซมได้ การแก้ไขจุดขัดข้องของยาน สำหรับเขาไม่ใช่เรื่องยากในทางเทคนิค เพียงแต่มันเป็นงานที่ละเอียดอ่อน... เหมือนแก้กลุ่มไหมเส้นเล็กๆ ที่พันกันยุ่งเหยิงทีละปม

แต่หากบอกว่าการแก้จุดขัดข้องของยานคือการแก้กลุ่มไหมกลุ่ม สองกลุ่ม เช่นนั้นระดับความเสียหายของเซพวีทรีก็น่าจะเทียบเท่ากับการโยนแมวร้อยกว่าตัวเข้าไปในโกดังเก็บไหมพรม และโครงการซ่อมแซมก็คือ การเข้าไปจัดระเบียบกลุ่มไหมทั้งหมดให้เข้าที่หลังความวินาศจากแมวผ่านพ้นไปแล้ว

ไม่จำเป็นต้องใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ขอแค่ต้องมีความอดทนสูงมาก ระดับอภัยให้คนทั้งโลกได้

แม้หลินจิ้งเหิงไม่ใช่คนใจร้อน แต่เห็นได้ชัดว่าความอดทนของหมาป่า ที่ชุ่มล่ำฟุ้งวางท่ามกลางหิมะกับความอดทนในการแก้ปมไหมเป็นคนละเรื่องกัน เดิมเขาอยากโยนงานซ่อมแซมเซพวีทรีให้ลูปี้สิงโดยอ้างเหตุผลว่า “เพื่อให้นักศึกษาได้สัมผัสกับโครงสร้างภายในของยานกลหนักอย่างใกล้ชิด”

คิดไม่ถึงว่าจะผลอยอมลงให้อีกฝ่ายไปชั่วขณะ หลังจากค้นหาทั้งฐาน

แล้ว ก็ยังหาวิศวกรเครื่องกลที่เชื่อถือได้และหลอกง่ายไม่เจอ จึงได้แต่ต้องลงมือทำเองด้วยอารมณ์คุกรุ่น

“มาสเตอร์ คุณต้องการพักผ่อนหรือไม่” อยู่ๆ จ้านหลูซึ่งเชื่อมต่อกับโครงข่ายประสาทและจิตรับรู้ของเขาก็ถามขึ้น “ผมสังเกตเห็นว่าอัตราการไหลเวียนเลือดไปยังสมองส่วนหน้าเหนือตาข้างซ้ายของคุณสูงขึ้น ดูเหมือนคุณกำลังระงับอารมณ์ที่ไม่ดีของตัวเอง”

หลินจิ้งเหิงซึ่งกำลังหงุดหงิดกับโครงการ “กลุ่มไม่เหมาะสม” แทบจะพับไฟออกมา แต่ก็ไม่ได้สะดวกที่จะระเบิดเพราะเรื่องเล็กๆ นี้อันนี้ จึงควบคุมอารมณ์ตนเองแล้วถอนตัวออกจากโครงข่ายประสาท เดินออกจากเสฟวีทรีเงียบๆ ไปสูบบุหรี่ที่หน้าลิฟต์

จ้านหลูกลายเป็นที่เชี่ยบุหรี่ปริมาณมนุษย์ ทำหน้าที่รับใช้เขาอย่างเต็มที่ หลินจิ้งเหิงสูบบุหรี่เงียบๆ ไปครึ่งมวน ก่อนจะเอ่ยปาก “คุณนายลิ เป็นถึงหนึ่งในเทคโนโลยีล้ำสมัยที่สุดของสมาพันธ์ ทำไมถึงวิ่งตัวเปล่าไม่ได้ล่ะ”

จ้านหลูอธิบายหน้าที่ของตัวเองอย่างเคร่งขรึมจริงจัง “มาสเตอร์ พูดตามหลักแล้ว ถ้าไม่มีลำตัวของยาน ผมก็แค่ไม่สามารถใช้งานฟังก์ชันบางอย่างในฐานะยานได้เท่านั้น แต่ฟังก์ชันของปัญญาประดิษฐ์ไม่ได้รับผลกระทบใดๆ และยังใช้พลังงานต่ำมากด้วย”

หลินจิ้งเหิงฟังแล้วก็ยัดบุหรี่ปากอย่างกัลลัดลุ่มกว่าเดิม อยากให้จ้านหลูกลายเป็น “ปัญญาอ่อนประดิษฐ์” ที่นิ่งๆ พูดน้อยๆ

“ยกตัวอย่างเช่น ผมสามารถเจาะเข้าไปในระบบเฝ้าระวังภายในขอบเขตที่กำหนด และคอยจับตาดูสถานการณ์ภายนอกให้คุณแบบเรียลไทม์ได้” จ้านหลูเหมือนต้องการแสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้มีแค่ฟังก์ชัน “เพื่อนคุย” เท่านั้น ในม่านตาสีเขียวครามมีเงาจับไม่ถ่วงรูปผ่านไปอย่างรวดเร็ว จับตามองเหตุการณ์จริงผ่านกล้องสังเกตการณ์ในสถานีจอดยานอย่างแม่นยำ หลังจากสังเกตอยู่ครู่หนึ่งก็รายงานมาว่า “กองกำลังป้องกันตนเองของคุณสเปนเซอร์ก็อจลาลจล”

“ก็อจลาลจล?” หลินจิ้งเหิงเงยหน้าขึ้นมาด้วยความมึนงง “เรื่องที่ฉันจับสเปนเซอร์ซึ่งคุณได้คืนรื้อออกไปเร็วขนาดนี้เลยหรอ?”

จ้านหลู “รอสักครู่ ผมกำลังอ่านริมฝีปาก...”

หลินจิ้งเหิงเคาะขึ้นหรือใส่มือเขา หลังจากผ่านความประหลาดใจช่วงสั้น ๆ เขาก็ไม่ได้ใส่ใจอีก เพียงแค่ฟังแก้เบื่อ... ในสายตาเขา ฐานนี้ก็เหมือนฟาร์มไก่เนื้อที่เขาเก็บมาได้ ไก่เนื้อตีปีกร้องกะตึก ๆ ถ้ามีปัญหาก็ฆ่าทิ้งทั้งกลุ่ม แม้จะยุ่งยากน่ารำคาญบ้าง แต่ก็ไม่นับว่าเป็นความเสียหาย

เขาส่ายหน้า “คนพวกนี้ช่างรักดีซะจริง”

“ไม่ใช่” จ้านหลูตอบหลังจากเสร็จสิ้นการวิเคราะห์ “สาเหตุของการก่อจลาจลมาจากความโกรธแค้นที่กองกำลังป้องกันตนเองมีต่อคุณสเปนเซอร์ เป็นการส่วนตัว ตอนนี้นักวิชาการคิดว่าคุณสเปนเซอร์แก๊งค์ทำเป็นตาย และมาเรียกร้องขอคำอธิบายจากเขา”

“ความขัดแย้งภายใน?” หลินจิ้งเหิงรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย “ทำไมล่ะ เพราะเขาชักนำหมาป่าเข้าบ้านหรือ”

จ้านหลู “เพราะเขายอมแพ้เข้าไป”

หลินจิ้งเหิง “...”

ยานที่ลากกลับมาถูกกองไว้อย่างอึไหละไหละ พวกเขาชกกองกำลังป้องกันตนเองที่ประท้วงเบียดเสียดกันอยู่ในจัตุรัสเล็ก ๆ บางคนยื่นตะโกนคำขวัญ บางคนนอนกลิ้งไปมาบนพื้นไม่ยอมลุกขึ้น

ลูปีสิงใช้เวลาคืนแรกอยู่ในห้องปฏิบัติการงานหุ่นยนต์ซึ่งอยู่ห่างจากจัตุรัสไม่ถึงยี่สิบเมตร เขาจึงได้ยินเสียงทุกอย่างชัดเจน

“เพิ่งออกจากชั้นบรรยากาศไม่ทันไร ฉันทก็เกือบชนท่อพลังงาน เกือบกลายเป็นหมูหันไปแล้ว!”

“พวกแกรู้มัยว่าขยับยานขึ้นไปในอวกาศมันน่ากลัวขนาดไหน รอบด้านไม่มีอะไรเลย ยื่นมือไม่เห็นนิ้ว แมงเหม็น แกเห็นพวกเราเป็นอะไร เป็นพวกชนชั้นสูงในสวนอีเดนที่มีสมองชั้นเลิศงั้นหรือ”

“นั่นสิ ไอ้เน่แมงผายลมชัด ๆ มีคนตั้งเท่าไรที่กลัวความสูง กลัวความมืด กลัวที่แคบ หา? ถ้าแกเจ๋งนัก เคยขึ้นไปในอวกาศแล้ว ทำไมไม่รักษาร่างสมองพวกเราให้ดีกว่านวะ”

“เห็นมีคนมา ไม่ได้ให้คิดว่าใครเป็นใครก็ยิงใส่เขาก่อนเลย แกคิดว่าตัวเองเป็นใคร สิบหน่วยอารักขาไปอื่นเถอะ ข้าเกือบตายเพราะแก!”

“กับเหยี่ยวตาเดียว แยกยังกล้าไปตีกับเขา ตอนเขาขายยานให้ แยกยังฉีกรัดที่นอนอยู่เลยว๊าย!”

“แกงจริงก็ไปสู้เองสิ! อย่าเอาแต่หุดหัว!”

“ใช่ แน่จริงก็ไปขับยานเองเลยได้!”

“แมงเหม็น! อย่ามาแกล้งตาย!”

“โผล่หัวออกมา!”

คนพวกนี้ถูกหลินจิ้งเหิงจัดการจนสลบอยู่นอกชั้นบรรยากาศของฐาน เพิ่งจะถูกลากกลับมาพร้อมกับยาน เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ การถูกชิงสิทธิ์ในการเชื่อมต่อโครงข่ายประสาทในหลุมดำจักรวาลแล้วต้องลอยอยู่ในสุญญากาศว่างเปล่าไม่ใช่เรื่องสนุก ถ้าไม่มีร่างกายและจิตใจที่แข็งแกร่งลำพังแค่ความหวาดกลัวก็อาจบีบให้คนเป็นบ้าได้

ผู้คนในฐานมากขึ้นแต่เช้า เดิมตั้งใจจะมาทำงานเพื่อหนึ่งลามกอนาจาร หลังจากมุ่งดูเหตุการณ์และถามต้นสายปลายเหตุแล้ว ก็เกิดอารมณ์ร่วมคับแค้นไปกับพวกเขาด้วย ต่างเห็นว่าแมงเหม็นเป็นตัวระยำจริง ๆ ไม่นานคนที่มาร่วมประท้วงก็เพิ่มขึ้น สุดท้ายแม้แต่ประตูห้องปฏิบัติการก็ถูกปิดกั้น ผู้คนทั้งผลัก ทั้งดัน ทั้งด่าทอ สับสนยุงเหยิงไปหมด

สถานการณ์เริ่มควบคุมไม่อยู่

เวลานี้เอง มีคนมาเคาะหน้าต่างเล็กของห้องปฏิบัติการ ลูบี้สิงเงยหน้าก็เห็นสมาชิกกองกำลังป้องกันตนเองที่ชื่อโจวลิว “เปิดหน้าต่างให้หน่อยมือผมถือของอยู่!”

หน้าต่างโจวลิวเหมือนยังเป็นเยาวชน แต่ท่าทางคล่องแคล่วแบบทหาร ในมือถือกล่องอาหารขนาดใหญ่ที่อัดมาจนแน่น เขาใช้มือเดียวปีนขึ้นชั้นสองแล้วแหวกตัวเข้าไปทางหน้าต่าง “ข้าวเข้าร้านเจ้อวัน ในนี้มีน้ำแกงด้วย ตอนมานี้ผมกลัวจะหกล้มต หน้อยจะแย่”

ห้องลูบี้สิงกำลังร้องโครกครากพอดี ทันใดนั้นก็รู้สึกว่ามีอันตราย โจวลิวคนนี้ช่างมีคุณธรรมน่ามีตรจจริง ๆ เขารับกล่องข้าวมา “รู้ได้ไงว่า

ผมอยู่ที่นี้”

“นักศึกษาของคุณบอก” โจวลี่ตอบ “เห็นบอกว่าการบ้านที่คุณสั่ง
ยังคำนวณไม่ได้ จะมาถามคุณ ผมเห็นที่นี่มีคนมาก่อความวุ่นวายก็เลย
ไม่ให้พวกเขาма อย่่ามองว่าพวกนี้เป็นแค่มีบเล็ก ๆ นะ ถ้าพวกเขารู้สึก
รุนแรงกันขึ้นมา ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ทำได้ทั้งนั้น พวกนักศึกษายังไม่คุ้นกับที่นี่
แถมยังมีเด็กผู้หญิงด้วย อันตรายมาก”

เวลาที่ลูปีสิ่งไม่สนใจแผนปฏิรูประบบพลังงานอะไรพวกนั้นแล้ว เขา
ชดน้ำแกงไปกว่าครึ่ง พอได้ยินว่าพวกนักศึกษาจะมากักริบวางชามน้ำแกง
ลงข้างตัว แล้วติดต่อไวด์ผ่านอินทราเน็ต สั่งให้พวกเขากลับไปอาคาร
อำนวยการของกองกำลังป้องกันตนเอง ไปอยู่กับเหยี่ยวตาเดียวหรือนายพล
หลิน อย่่าออกไปข้างนอก

“วุ่นวายถึงขั้นนี้ได้ยังไง”

โจวลี่ยกไหล่ “ขัดแย้งกันมาตั้งแต่แรกแล้ว พวกเขาไม่เห็นด้วย
ที่แมงเหม็นซื้อยานกลพวกนั้นและอาวุธจำนวนมาก”

ลูปีสิ่ง “ทำไม”

“เพราะว่ามันแพงไง ก่อนที่เจ้าชายกลอเรียจะมาถึง ลักเดือนสองเดือน
ก่อน เราก็รู้ข่าวแล้ว...เส้นทางใต้ดินนะ คุณก็รู้ใช่ไหมว่าดูจากภายนอก ไม่มี
ใครออกไปนอกเขต แต่ความจริงคนจำนวนมากยังคงออกไปเพื่อทำการค้า
ตลาดมืด หาเงินเข้ามา ก่อนแผ่นดินไหวจะเกิด พวกหนูท่อมักรู้ก่อน
อยู่แล้ว” โจวลี่ก้มหน้าจุดบุหรี่อย่างชำนาญ ยืนพิงหน้าต่าง ทำทางดูอิดโรย
เล็กน้อย เขามิโบหน้าทีดูเด็ก รอบริมฝีปากมีไรขนอ่อน ๆ เหมือนเด็กหนุ่ม
ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ แต่เวลานี้กลับดูเป็นผู้ใหญ่เกินตัวอย่างบอกไม่ถูก
ชวนให้คิดว่าเขาอาจไม่ได้เป็นเด็กอย่างหน้าตา “ตอนนั้นทุกคนที่ใช้เส้นทาง
ใต้ดินหวาดหวั่นกันมาก ทุกคนหยุดทำการค้า ตกลงร่วมกันว่าเรื่องนี้เรา
จะรู้กันเองลับ ๆ ห้ามให้รั่วไหลออกไปเด็ดขาด ใครเปิดเผย คนนั้นตาย
ตอนนั้นแมงเหม็นบอกว่าต้องซื้อยานกลจำนวนหนึ่งเอาไว้ป้องกันตัว หลายคน
คัดค้าน ราคาของยานลำหนึ่งสามารถซื้อเสบียงเลี้ยงคนได้ตั้งกี่คน แต่
เส้นทางใต้ดินนี้ ฐานนี้ เป็นของตระกูลสเปนเซอร์ เขาเป็นเจ้านาย ในเมื่อ

เขายืนกรานที่จะทำตามความคิดของตัวเอง เขาก็ทำอะไรไม่ได้”

ลูบี้ลิ่ง “อย่ามาทำเป็นตีหน้าซื่อซึ้งที่ได้ประโยชน์หน่อยเลย ต่อให้ยานกลแพงแค้ไหน พวกคุณก็วางมัดจำไม่ถึง 30 เปอร์เซ็นต์ สเปนเซอร์ เชี่ยวในการใช้เล่ห์เหลี่ยมขนาดนั้น ติดตามเขายังจะต้องกังวลเรื่องเงินอีกทำไม”

โจวลัวร์เงียบไปครู่หนึ่ง เคาะขี้นุหรีกับขอบหน้าต่าง “ที่จริงแล้ว นอกจากเรื่องแพง สาเหตุสำคัญที่สุดคือพวกเขากลัวจะเดือดร้อน คุณก็เห็นแล้วว่าคนพวกนี้เป็นยังไง เป็นหนูมานานจนลืมนี่ตัวเองเป็นคน พวกเขาคิดว่าแค้เก็บหางตัวเองให้ดี ๆ หดหัวอยู่แต่ในฐานะก็มีชีวิตอยู่รอดไปวัน ๆ ได้ การไต่ยานและอาวุธมาอย่างเปิดเผยแบบนี้ ถ้าเกิดถูกโจรสลัดอวกาศ และสมัพันธ์พบเข้า และถูกเข้าใจผิดว่าเป็นกลุ่มก่อการร้ายจะทำยังไง”

ลูบี้ลิ่งมองเขา “คุณไม่ได้คิดแบบนี้?”

“ไม่อะ” โจวลัวร์ลดเสียงเบาลง หันไปมองฝูงชนที่โกรธแค้น “ผมไม่คิดว่าปล่อยชีวิตไปตามชะตากรรมอย่างอกสันขวัญแชนทุก ๆ วันมันช่วยอะไรได้ แทนที่จะต้องตัวลั่นหลบซ่อนอยู่ในรางน้ำเหม็น ๆ ผมยอมขับยานออกไปสู้บนท้องฟ้า ต่อให้ต้องตาย ผมก็ไปหาความตายด้วยตัวเอง ไม่ใช่โชคชะตา”

เขาเพิ่งพูดจบก็ได้ยินเสียงใครคนหนึ่งในกลุ่มกองกำลังป้องกันตนเองที่ท่าประหวังตะโกนว่า “มาตะโกนอยู่ตรงนี้ก็ไม่มีประโยชน์ เราขึ้นไปตีที่ตึกอำนวยการเลย แล้วลากแมงเหม็นออกมา!”

“ขึ้นไปบนตึก!”

“เอามันให้ตาย!”

ลูบี้ลิ่งรีบพุ่งออกไปผลักหน้าต่างเปิดออก “แยะแล้ว”

“พวกนักศึกษาของคุณก็อยู่ที่ตึกอำนวยการเหรอ” โจวลัวร์รีบขี้ก้นนุหรีแล้วพูดอย่างรวดเร็ว “คุณป็นกำแพงได้มัย ผมจะพาคุณไปทางลัดหาพวกเขา”

ลูบี้ลิ่งส่ายหน้าอย่างเคร่งเครียด เขาไม่ได้กังวลเรื่องความปลอดภัยของนักศึกษา แต่เขากลัวว่ามีอบกลุ่มนี้จะไปก่อปัญหาต่อหน้าหลินจิ้งเหิง

อย่างไม่รู้หนักรู้เบา เกิดไปยั้วโมโหนายพลเข้า ดีไม่ดีพวกเขาจะถูกระเบิดเป็นชิ้น ๆ นะสิ

ฐานนี้ถูกแบ่งออกเป็นพื้นที่จอดยานกับพื้นที่ใช้สอยของผู้คน อาคารอำนวยความสะดวกอยู่บนเส้นแบ่งระหว่างสองเขตนี้ ใกล้กับสถานีจอดยานมาก กลุ่มผู้ประท้วงที่โกรธแค้นกำลังเดินขบวนออกจากที่นี่ ใช้เวลาอย่างมาก ไม่เกินสิบห้านาทีก็จะถึงอาคาร ลูบี่ลิ่งไม่กล้าคิดถึงสีหน้าของหลินตอนที่คนพวกนี้เข้าไปปิดล้อมและตะโกนด่า

ตอนที่ลูบี่ลิ่งวิเคราะห์เอาเอง ที่เมื่อวานหลินตกลงให้เวลาเขาสามเดือนอย่างไม่เต็มใจ ล้วนเป็นผลจากที่เขาใช้เสน่ห์ของตัวเองเข้าแลก แล้วตอนนี้จะทำอย่างไรดี

หรือว่าฉันต้องขายตัว?

แม้สถานการณ์จะเร่งด่วนมาก แต่นักบุญลูบี่เตรียมจะขายตัวช่วยเพื่อนมนุษย์ยังคิดฝันเฟื่องไปได้ครู่หนึ่ง ดีที่เขา รู้จักแยกแยะลำดับความสำคัญ เมื่อรู้ตัวก็รีบดึงสติที่เตลิดไปเหมือนเกลียวคลื่นปั่นป่วนกลับมา กระแอมเล็กน้อยก่อนเปิดเทอร์มินัลส่วนตัว

แผนที่สามมิติของฐานทางขึ้นมาในห้องทำงานทันที ลูบี่ลิ่งรีบเจาะเข้าเครือข่ายสังเกตการณ์บนถนน ภาพนับสิบจากจอมอนิเตอร์ไหลขึ้นมาเหนือศีรษะพวกเขาในเวลาเดียวกัน

โจวลิวจำเส้นทางที่กลุ่มกองกำลังป้องกันตนเองเดินประท้วงได้อย่างรวดเร็ว “พวกเขาใกล้ถึงทางเข้าด้านทิศเหนือของสถานีจอดยานแล้ว ตรงนั้นมีกลไกกีดขวางถนน!”

ทันทีที่พูดจบ ลูบี่ลิ่งก็ตะตะตัวควบคุมกลไกกีดขวางทันที มีเสียงดังกึกก้องจากที่ไกล ในจอมอนิเตอร์ เห็นรั้วเหล็กสูงหลายสิบเมตรไหลขึ้นมาจากความว่างเปล่า กีดกันฝูงชนที่โกรธแค้นเอาไว้

โจวลิวตอบมือ “แจ้ง!”

ลูบี่ลิ่งกำลังจะถ่อมตัวอย่างสง่างามสักหน่อย รอยยิ้มบนใบหน้ายังไม่ทันจะปั่นออกมา ก็เห็นกลุ่มผู้ประท้วงรวมตัวกันด้านหลังสิ่งกีดขวางจัดกระบวนเป็นท่อนซุงมนุษย์ มีคนตะโกนให้สัญญาคน ฝูงชนเบียดตัวกัน

ฉนวนฉนวน ดาราจักรไร้สมบุรณ์ 2

แน่นขึ้น ไหลชนไหล มือประสานมือ แล้วพุ่งเข้าชนเครื่องกีดขวางด้วยความโกรธแค้นอย่างพร้อมเพรียง

ในสนามรบอวกาศ พวกเขาเหมือนเม็ดทรายที่กระจัดกระจายละเหว แต่ยามปะทะกันภายในบ้านตัวเอง พวกเขากลับจัดระเบียบกันอย่างมีวินัย เหมือนทีมที่ผ่านการฝึกมาเป็นอย่างดี!

ที่เลวร้ายกว่านั้นคือเครื่องกีดขวางเหล็กพวกนี้น่าจะไม่ได้รับการซ่อมบำรุงมาหลายร้อยปีแล้ว ชั้นเคลือบกันสนิมกะเทาะเป็นรอยกระตาดกระต่างเต็มไปด้วยร่องรอยสนิมกัดกร่อน เป็นเครื่องมือที่เหมือนจะดูดีแต่ใช้การไม่ได้ ถูกคลื่นมนุษย์กระแทกไม่กี่ทีก็เริ่มเอียงงอนแง่น จะล้มไม่ล้มแหล่

เวลานี้เองหลินจิ้งเหิงเดินออกมาจากโรงเก็บเฮฟวีทรี ได้ยินเสียงพวกเขาตะโกน “หนึ่งสอง” “หนึ่งสอง” พร้อมกับกระแทกเครื่องกีดขวาง นักศึกษาทั้งสี่คนวิ่งลงมาจากรันนอยอย่างตื่นตระหนก “นายพลหลิน พวกเขา...”

หลินจิ้งเหิงตบไหล่ไวต์แล้วสั่ง “กลับไปห้อง”

ไวต์นึกถึงข้อตกลง “สามเดือน” ที่เย็นชาไร้หัวใจของเขาแล้วก็สิ้นสะท้านขึ้นมา

เหยี่ยวตาเดี่ยวลงมาจากห้องพักชั้นบน “สถานการณ์เป็นยังไง”

หลินจิ้งเหิงไม่ตอบ เขาเชื่อมต่อกับโครงข่ายประสาทของจ้านหลู โครงข่ายประสาทขนาดมหึมาครอบคลุมทั้งฐาน วินาทีถัดมาในลานจอดยานก็เหมือนมีผีสิง ยานที่กองก่ายกันระเกะระกะค่อย ๆ หายยดั่งลำขึ้นมาช้า ๆ แสงสีเขียวเย็นเยียบสว่างวาบ ยานกลแฉวนอกสุดตั้งเป็นอิเล็กทรอนิกส์รอนขึ้นอย่างเงิบงัน เล็งอย่างเป็นระเบียบไปที่ฝูงชนที่ยังคงกระแทกเข้ามา

“คุณควรจะสอนให้เขารู้จักตัดสินใจเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง แทนที่จะพยายามหาทางออกที่สมมติใจทั้งสองฝ่ายทุกครั้ง” หลินจิ้งเหิงปรายตามองเหยี่ยวตาเดี่ยว ริมฝีปากบางพึมพำออกมาสองสามคำที่เบาจนแทบไม่ได้ยิน “ขยะก็คือขยะวันยังค่ำ”

การอุ่นเครื่องของปืนอิเล็กทรอนิกส์ทำให้ระบบพลังงานที่เปราะบางของฐานส่งสัญญาณเตือนการใช้พลังงานสูง รุ่มาตาสู่วิ่งสิ่งหดเล็กทันที

ชั่วขณะต่อมา เครื่องกีดขวางเหล็กก็พังหลายลง พวกสมาชิกกองกำลังป้องกันตนเองที่ยังไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรทางด้านหลังแนวกีดขวางให้ร้องเสียงดังราวกับได้ชัยชนะยิ่งใหญ่

หลินจิ้งเหิงออกคำสั่งยิงด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก

อากาศที่ติดไฟร้อนขึ้นอย่างรวดเร็ว แรกเริ่มดูเหมือนดอกไม้สีแดงเล็ดหลายดอกกระเบิดขึ้นกลางอากาศ จากนั้นก็เปลี่ยนจากสีแดงเป็นสีขาวในเวลาอันรวดเร็ว เหมือนดวงอาทิตย์โผล่ขึ้นมา ม้วนตัวเข้าไปหาฝูงชนที่ก่อความวุ่นวาย

เวลาเดียวกัน นิ้วมือลูปีลิ่งรัวเร็วจนแทบจะกลายเป็นเงา ในช่วงเส้นยาแดงผ่าแปด เขาเปิดใช้ดาบขยับป้องกันที่อ่อนแอของฐาน ดิงอย่างแรง ดาบบ้างป้องกันถูกรวบลงมาจากเดิมที่ครอบคลุมทั้งฐานมารวมอยู่ที่จุดเดียว ก่อตัวเป็นกำแพงขวางระหว่างกลุ่มผู้ประท้วงกับปืนอิเล็กทรอนิกส์

ปืนอิเล็กทรอนิกส์ปะทะดาบขยับป้องกัน ดาบบ้างยับเยิน สั่นสะเทือนไปทั้งสถานีจุดยาน เศษฝุ่นผงร่วงกราวลงมาจากผนังห้องปฏิบัติการหุ่นยนต์ในอาคารเล็ก เกือบกระจายเต็มพื้น ยานแฉกหน้าที่ยิงปืนอิเล็กทรอนิกส์แล้วถอยหลังไปเล็กน้อยอย่างพร้อมเพรียง คนที่อยู่ใกล้ถูกแรงสั่นสะเทือนจนล้มลงทั้งแถบ ขณะเดียวกันอำนาจของปืนอิเล็กทรอนิกส์ที่ปะทะกับดาบขยับป้องกันก็อ่อนกำลังลงอย่างรวดเร็วและสลายไปกว่าครึ่ง กวาดผ่านกลุ่มกองกำลังป้องกันตนเองไปเหมือนสายลมที่ส่งเสียงหวีดหวิวหายไปนตรอกซอกซอยและตึกรามบ้านช่อง

ลูปีลิ่งรู้ว่าหลินต้องรู้ว่าเป็นฝีมือเขา แต่ยังไม่แน่ว่าจะเห็นแก่หน้าเขาหรือไม่

สำหรับหลินจิ้งเหิงแล้ว การเปิดใช้งานปืนอิเล็กทรอนิกส์แถวที่สองเป็นเรื่องง่ายดายมาก แต่ฐานลับปะรังเคนี่ไม่มีดาบขยับป้องกันให้ลูปีลิ่งใช้แล้ว

โจวลิวเห็นเขายืนลั้งเลอยู่ไม่ถึงครึ่งวินาที ทันใดนั้นก็เรียกหุ่นยนต์หลายตัวออกมา

“พวกนี้มันเป็นกลุ่มหุ่นยนต์พยาบาล” โจวลิวถามอย่างงุนงงมาก

“คุณจะทำอะไร”

“ฟังอุปกรณ์เข้าไป” ลูบี่ลิ่งหยิบซองปลอดเชื้อขนาดเล็กออกมา ในนั้นมีชิปชีวภาพขนาดเล็กมากเช้อยู่ เขาวางซองปลอดเชื้อไว้ในมือหุ่นพยาบาล ตั้งโปรแกรม “ปลุกถ่าย” อย่างรวดเร็ว หุ่นพยาบาลหลายตัวล้อมรอบลูบี่ลิ่ง มีเส้นเล็กบางหลายเส้นตัดผ่านอากาศ แบ่งเป็นเขตห้องผ่าตัดเฉพาะกาล จากนั้นสเปรย์ฆ่าเชื้อก็ถูกพ่นออกมาปกคลุมตัวลูบี่ลิ่ง เขายังไม่ทันใช้ยาชาชิปชีวภาพก็ถูกฝังเข้าไปในร่าง ความเจ็บปวดรุนแรงทำให้เขาถึงกับเข่าทรุด

วินาทีถัดมา พลังที่คั่นเคยก็แผ่ซ่านไปตามระบบประสาทส่วนกลาง และกระจายไปทั่วทั้งร่างกาย หัวเข่าของเขาจดพื้นจนเป็นหลุมลึก

ยังไม่ทันลุกขึ้น เขาก็ใช้ฟังก์ชัน “อำพราง” และ “ล่องหน” ของชิปชีวภาพในระดับสูงสุดทันที...

พวกเขาองค์กำลังป้องกันตนเองเพียงแคร์ู้สึกเหมือนมีเสียงดังว๊ิง ๆ อยู่ในหัว จากนั้นบ้านเรือนและถนนทั้งแถบก็หายวับไปในแสงสีขาว พวกยานที่เหมือนแดงเบี้ยวพูทราแตก¹ ในลานจอดทางด้านหลังกลายสภาพพร้อมกัน สัญลักษณ์ของโจรสลัดอวกาศ...หน่วยของครักซี่ในเจ้าชายกลอเรีย...ปรากฏขึ้นต่อสายตาทูทุกคน ยานกลหนักทรงวงรีราวกับโผล่มาจากวันโลกาวินาศ เรียงรายอยู่ตรงหน้า ปากกระบอกปืนหันมาทางพวกเขา สัญลักษณ์โจรสลัดที่มุ่งร้ายราวกับส่งเสียงคำรามออกมา

ลูบี่ลิ่งกัดฟันลุกขึ้น เปิดมัลติมีเดียในฐาน หน้าจอปรากฏขึ้นอย่างเงิบกริบ ความคมชัดสูงเพียงพอที่จะให้ความรู้สึกละมุนเหมือนจริง เริ่มฉายภาพหน่วยของครักซี่ในเจ้าชายกลอเรียระเบิดดาวเปย์จิงเบตา ลูบี่ลิ่งขยาดหน้าจอให้ใหญ่ที่สุด ยานกลทั้งเล็กและใหญ่หนีไม่ถ้วนเคลื่อนผ่านเหนือ่านฟ้าของฐานเหมือนฝนดาวตก บดบังแสงจากหอพลังงานอย่างง่ายดาย หลังจากตั้งหลักราวครึ่งนาที ชิปนาวูร์ก็เทลงมาราวกับห่าฝน!

¹ หมายถึง รูปลักษณ์อัปลักษณ์น่าเกลียด ไม่สมประกอบ สภาพภายนอกย่ำแย่ไม่มอง

ฟังก์ชัน อำพรางและล่องหนของชิปชีวภาพถูกใช้งานเต็มพิกัด ภาพฉากหลังรอบด้านทั้งหมดถูกทำให้พร่าเลือน เหลือเพียงหน้าจอยักษ์ที่ขยายใหญ่เต็มที่ ภาพสามมิติ 360 องศาสมจริงจนก่อให้เกิดภาพลวงตาที่แทบจะแยกจริงเท็จไม่ออก...ราวกับว่ากลุ่มโจรสลัดอวกาศและหน่วยองค์กรกซ์ในเจ้าชายกลอเรียที่ทุกคนพยายามหลบเลี่ยงด้วยความหวาดกลัวบุกมาถึงตรงหน้าพร้อมกับกลิ่นอายสังหาร!

แม้ในยุคดาราศาสตร์ใหม่ สภาพแวดล้อมในอวกาศก็ยังคงเป็นอันตรายร้ายแรงต่อมนุษย์ พวกลักลอบค้าของเถื่อนในเส้นทางใต้ดินต้องเสี่ยงชีวิตตลอดเวลา ทุกครั้งที่ออกเดินทางต้องเตรียมใจไว้ว่าอาจไม่ได้กลับมาอีก... ยังไม่ต้องพูดถึงการเผชิญหน้ากับสงครามอวกาศ...แม้ว่าคู่ต่อสู้ของพวกเขาจะไม่ได้มองว่าการปะทะแบบรุ่มสกรัมนี้เรียกว่า “สงคราม” ก็ตาม

แต่สำหรับคนธรรมดาที่ไม่เคยมีประสบการณ์ฝึกฝนแบบมืออาชีพ ไม่มีระบบสวนอีเด็นที่แข็งแกร่งสนับสนุน บาดแผลทางจิตใจที่เกิดจากการถูกยึดครองข่ายประสาทกลางอวกาศนั้นร้ายแรงไม่น้อยไปกว่าการถูกพรากชีวิตครั้งหนึ่งเลยทีเดียว และจะนำความรู้สึกลัวหวาดผวาและวิตกกังวลอย่างรุนแรงมาให้อย่างต่อเนื่อง...นี่จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมพวกเขาพากองกำลังป้องกันตนเองถึงได้ลุกฮือขึ้นมาต่อต้านทันทีที่ถูกพากลั้วมาจากอวกาศ ความบ้าคลั่งและความเดือดดาลเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้ควบคุมความกลัว

ฉานชื่อผืน ดาราจักรไร้มบรูณ์ 2

และสามารถทำให้แม้แต่หนูตัวเล็ก ๆ ที่เอาแต่หลบซ่อนตัวแยกเขี้ยวอันดุร้ายของมันออกมาได้

ทว่าเวลานี้ ภาพการโจมตีทางอากาศที่ยากแยกแยะจริงเท็จนี้เหมือนชนวนระเบิด ความหวาดกลัวและวิตกกังวลรุนแรงที่อัดอั้นมาตลอดระเบิดขึ้นมาทันที ในกลุ่มผู้ต่อต้าน คนที่ประหลาดอย่างดุเดือดที่สุดมักเป็นคนที่บอบช้ำทางจิตใจมากที่สุด คนเหล่านี้ส่วนใหญ่ถึงกับสติแตกคาที่ เริ่มวิ่งพล่านด้วยความตื่นตระหนก พยายามหาที่หลบซ่อนอย่างไร้ประโยชน์ แต่ตึกกรมบ้านช่องที่แออัดกันอยู่ในตรอกซอกซอย ในสายตาวพวกเขากลับกลายเป็น “สิ่งที่มองไม่เห็น” ไปแล้ว ทั้งที่ความจริงแล้วยังอยู่ ไม่ได้หายไปไหน พวกคนที่วิ่งพล่านจึงชนเข้ากับกำแพงที่มองไม่เห็นทันที พวกคนที่ขาดสติไม่สามารถบอกได้ว่าอะไรขวางพวกเขาอยู่ และเริ่มร้องตะโกนอย่างคลุ้มคลั่ง เหมือนสัตว์ที่ติดกับดัก วิ่งกระแทกกำแพงที่มองไม่เห็น ครึ่งแล้วครึ่งเล่า

อารมณ์รุนแรงที่เกิดขึ้นในฝูงชนมักแพร่กระจายอย่างรวดเร็วเหมือนโรคระบาด ฝูงชนที่โกรธแค้นแตกตื่นจนทำอะไรไม่ถูก บางคนกุมศีรษะตัวเองอย่างเลื่อนลอย บางคนชดตัวอยู่กับพื้นตัวลั่นนังนง บางคนเริ่มร้องตะโกนเรียกชื่อคน วิ่งลี้หลุกคลุกคลานไปตามทิศทางที่ยังอยู่ในความทรงจำ หัวชนกำแพงที่มองไม่เห็น จากนั้นก็ตะเกียกตะกาย เกาะรอยร้าวของกำแพงลุกขึ้นมา...

มีคนร้องเรียก “แม่” ด้วยเสียงแหบแห้ง

ภาพบนหน้าจอสามมิติบนที่มาจากกล้องสังเกตการณ์บนถนนที่สามารถจับภาพขณะที่ดาวเปย์จิงเบตาถูกถล่มด้วยขีปนาวุธได้ เป็นจอสังเกตการณ์ที่อยู่ใกล้ฮาร์เบอร์แห่งหนึ่งที่ห่างไกลทางซีกใต้ ซึ่งเป็นดินแดนร้างไร้ผู้คน ดังนั้นในความเป็นจริงแล้ว คนส่วนใหญ่บนดาวเปย์จิงเบตาก็เหมือนกับเพนนี่ ที่ไม่ได้เห็นภาพตอนตนเองถูกนรกกสึนกินกับตา พวกเขาเพียงแค่อายวิปไปอย่างเงิบงัน ท่ามกลางความประหลาดใจที่อากาศอบอุ่นขึ้นอย่างปุบปับ เป็นความตายที่รวดเร็วและเงิบสงบ เหมือนลือกเอาต์ออกจากเกมไฮโลแกรมที่ไม่ค่อยสนุก

ฐานเล็ก ๆ ขนาดเท่าฝ่ามือนี้จึงนับว่าโชคดีที่มีโอกาสได้ยลภาพวัน
โลกาวินาศอันน่าสยดสยอง

ในภาพเคลื่อนไหวนั้นซีปนาอุตตกลงมา ระเบิดแสงสีขาวแผ่กระจาย
ออกด้วยความเร็วเหนือเสียง พุ่งเข้ามาอย่างเจียบงัน กลืนกินทั้งฐาน ขณะ
เดียวกันภายใต้การทำงานของชิป ยานกลทางด้านหลัง ถนนใต้เท้าผู้คน
สิ่งปลูกสร้างที่อยู่ไกลออกไป... ล้วนหายวับไปหมด ผู้คนรอบตัวมีรูปร่าง
ผิดเพี้ยนยืดยาวขึ้น ผิวเนื้อราวกับสร้างขึ้นจากเม็ดทราย เพียงแค่ลมพัด
ก็กระจัดกระจายไป เหลือแต่กระดูกที่หน้าสยดสยอง

เสียงกรี๊ดร้องแทบดังไปถึงหอพลังงาน

“กรี๊ด! อ้าก!”

ภาพเคลื่อนไหวไหลจบลงที่แสงสีขาวสุดท้าย หน้าจอมีลติมีเดียดับลง
เหลือเพียงภาพสแตนด์บายรูปดอกไม้บาน จากนั้นหลังจากถูกปืนอิเล็กทรอนิกส์
อาณุภาพสูง ตาข่ายป้องกันกำลังแรงสูง และมัลติมีเดียผลัดกันก่อวนแล้ว
ระบบพลังงานที่ส่งเสียงร้องอย่างอ่อนแรงสองสามครั้ง แจ้งเตือนการใช้พลังงาน
เกินพิกัดอย่างเป็นทางการ ไฟฟ้าทุกที่ดับหมด ยกเว้นแหล่งพลังงานหลัก
ของสถานีจอดยาน

ทั้งฐานเจียบกริบ ผุซนที่อยู่ในสภาพอ่อนแอยังคงอึ้งงัน บ้างก็
คุกเข่า บ้างก็ยืน ยังคงไม่หลุดออกจากห้วงฝันร้าย

แม้ลูบี่สิ่งจะเคยใช้ชิปชีวภาพมาก่อน แต่ก็ไม่เคยทดลองกับคน
มากมายในเวลาเดียวกันแบบนี้ สมองของเขาเจ็บปวดเหมือนถูกเข็มทิ่ม
ยึนพังก่ำแพงอย่างหมดเร็วแรง

โจวลิวจ้องเขาอย่างตกตะลึง “นั่น...เมื่อครูนั่นมันอะไร?”

“หนังไฮโลแกรมสยองขวัญ” ลูบี่สิ่งใช้นิ้วโป้งกับนิ้วชี้ทำเป็นรูปป็น
จ่อหน้าผากโจวลิวเหมือนกับหยอกเด็ก จากนั้นเขาก็ขีดเหงื่อบนหน้าผาก
จัดการตีมน้ำแกงที่เหลือครึ่งชามจนหมด แล้วเอ่ยกับโจวลิวว่า “ล้อเล่นนะ
ไม่ใช่หนังหรอก นี่เป็นภาพบันทึกวิดีโอสุดท้ายที่เหลืออยู่หลังจากดาวเปย์จึง
ถูกถล่ม เจ้าหน้าที่หน่วยคุ้มกันรางโคจรรอบดาวเป็นคนอัปโหลดตอน
ขอความช่วยเหลือจากสมาร์ทท์ ผมดาวน์โหลดมาจากสถานีจ่ายเสบียงร้าง

ของพวกเขาคุณ”

โจวลิวยังคงตะลึงไม่หาย เขายักหน้าอย่างเลื่อนลอย ยกเท้าตามสัญชาตญาณ เดินตามลูบี่ลิ่งออกไป ผ่านไปสักพัก เหมือนเขาจะนึกอะไรขึ้นได้ ถามเสียงเบาเหมือนกำลังพูดกับตัวเอง “ทำไมคุณถึงเก็บบันทึกวิดีโอไว้”

ตอนแรกลูบี่ลิ่งไม่ตอบ โจวลิวคิดว่าอีกฝ่ายคงไม่ได้ยิน แต่เวลานั้นเขารู้สึกกลัวอีกฝ่ายขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก จึงไม่กล้าถามอีก

จนกระทั่งทั้งสองเดินออกมาจากลานจอดรถ มองเห็นขบวนประท้วงที่ระเนระนาดไม่เป็นท่าจากไกล ๆ ลูบี่ลิ่งจึงหยุดฝีเท้าเล็กน้อย เอ่ยขึ้นมาอย่างไม่มีหัวไม่มีท้าย “เพราะผมอาศัยอยู่ที่ดาวเปย์จิง”

โจวลิวเงยหน้าทันที

“ผมเอาเงินไปลงทุนที่นั่น จึงได้สถานะผู้ทำนกระยะยาว หลายปีมานี้ผมใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นมาตลอด ลงทุนสร้างสถานศึกษาชื่อวิทยาลัยซิงไห่ เด็กที่มาเรียนส่วนใหญ่เป็นเด็กเหลือขอที่ไม่มีแววประสบความสำเร็จมากนัก เปิดภาคเรียนวันแรกก็ทำให้พวกอาจารย์กลุ่มใจจนลาออกกันหมด ผมมีนักศึกษาหลายคนชื่อดาวเปย์จิง และยังมีเพื่อนอีกเยอะแยะ...” สีหน้าลูบี่ลิ่งไร้ความรู้สึก สายตามองไปข้างหน้าอย่างว่างเปล่า แสงจากหลอดพลังงานที่ถูกกรองผ่านชั้นบรรยากาศตกกระทบบนใบหน้าเขาอย่างอ่อนโยน เหมือนเขาจะใจลอยไปชั่วครู่ จากนั้นก็ส่ายหน้าเบา ๆ ถามโจวลิวว่า “ทำไม คุณคิดว่าผมเป็นคนเร่ร่อนในอวกาศหรือ”

โจวลิวพูดไม่ออก...เขาเคยได้ยินมาแต่ว่ามีพ่อค้าอาวุธซื้อขายดาวเตียวยานของแมงเหม็นก็ซื้อมาจากพ่อค้าคนนี้ ส่วนเรื่องที่ว่า เป็นพ่อค้าอาวุธแบบไหน อยู่ที่ไหน ทำไมถึงออกมาเร่ร่อนในอวกาศ...โจวลิวซึ่งไม่ได้ติดตามพวกแมงเหม็นไป และไม่เคยเจอเหยี่ยวตาเดียว จึงไม่รู้อะไรมากนัก

ที่ผ่านมาเขาคิดมาตลอดว่าพวกลูบี่ลิ่งเป็นคนเร่ร่อน ไม่มีหลักแหล่งแน่นอน ไม่เคยปักหลักตั้งถิ่นฐานในดาราจักรไหน เป็นคนประเภทเดียวกับพวกเขาที่ถูกแมงเหม็น “เก็บ” กลับมา

โจวลิวอ้าปากพิมพ์ว่า “เมื่อที่ผมเพิ่งบอกคุณว่า...ผมเพิ่งพูดตอนอยู่

ในห้องทำงาน...ผมบอก...”

เมื่อครู่ในห้องทำงาน เขาเพิ่งจะบอกลูบี่สิ่งด้วยท่าทางไม่ใส่ใจว่า ตอนนั้นพวกลักลอบค้าของเถื่อนในเส้นทางใต้ดินรู้ข่าวจากนอกเขตแดนแล้ว และตกลงกันว่าจะปิดปากเงียบ ไม่เปิดเผยให้ใครรู้

ลูบี่สิ่งหันไปมองเขา “อ้อ ผมรู้ว่าคุณไม่ได้ตั้งใจ เมื่อครู่คุณเป็นกำแพง กระโดดเข้ามาทางหน้าต่าง เอาข้าวมาส่งให้ผม”

โจวลีพูดไม่ออก

จะว่าไปก็แปลก ถ้าคนคนหนึ่งมีนิสัยสดีใส่ราจริง รักความเป็นธรรม เวลาที่เขาเป็นเพื่อนกับใคร ก็เป็นเรื่องง่ายที่จะถือเอาความแค้นของเพื่อน เป็นความแค้นของตัวเอง และเอาความเจ็บปวดของเพื่อนมาเป็นความเจ็บปวดของตัวเองด้วย...ราวกับไม่รู้ว่าก่อนหน้านั้นไม่นาน คนคนนั้นสำหรับเขาแล้ว “ไม่ใช่พวกเดียวกับฉัน ตายไปก็สมควรแล้ว”

“ตอนนี้คุณรู้แล้ว คราวหน้าก็ระวังหน่อย อย่าหลุดพูดอะไรต่อหน้าพวกนักศึกษานะ”

ลูบี่สิ่งพยายามกู้ระบบไฟฟ้าที่ดับไปเมื่อครู่ แต่ยังไม่สามารถกู้ได้ในขณะนี้ อุปกรณ์เครื่องเสียงที่ใช้งานได้ไม่ดีในฐานก็ดับด้วย เขาจึงได้แต่กระแอมให้คอโล่ง แล้วเดินเข้าไปในฝูงชน

“เมื่อครู่ผมใช้เทอร์มินัลส่วนตัวบีบีมัลติมีเดีย แล้วบังเอิญไปคลิกถูกวิดีโอบันทึกภาพเหตุการณ์จริงที่ดาวเปย์จิงเบตาถูกโจรสลัดอวกาศถล่ม” ลูบี่สิ่งพูด “ทำให้ทุกคนตกใจ ผมต้องขอโทษด้วย”

ในกลุ่มกองกำลังป้องกันตนเองที่ล้มลุกคลุกคลาน นอกจากบางคนที่ยืนตระหนกจนคลุ้มคลั่งไปแล้ว คนส่วนใหญ่ต่างนั่งงัน พออยู่ๆ มีคนพูดขึ้นมาเป็นปกติ ความสนใจของทุกคนจึงถูกดึงไปที่เขาทันที

สมาชิกกองกำลังป้องกันตนเองคนหนึ่งที่เคยจะเสียชีวิตกำลังแสดงปฏิกิริยาจากภาวะตั้งเครียดทางอารมณ์ เขาทุบกำแพงข้างตัวอย่างแรงจนกำแพงนั้นอาบเลือด ลูบี่สิ่งเข้าไปคว้าข้อมือเขาด้วยความเร็วสูงจนคนอื่นๆ มองตามไม่ทัน ชิบชิวภาพทำให้เขามีพลังเหนืมนุหะปกติทั่วไปมาก คนที่กำลังทำร้ายตัวเองแผดเสียงร้องลั่น พยายามดิ้นรนสุดแรงเกิด แต่มีอชวาที่

ถูกบีบไว้ยังคงค้างอยู่กลางอากาศ ไม่อาจขยับเขยื้อนได้แม้แต่แต่น้อย

“ฟังผม” ลูบี่ลิ่งจ้องเข้าไปในดวงตาเขา พุดซ้ำซ้ำๆ ทีละคำ “ฟัง...
ผม”

คนที่ทำร้ายตัวเองเบิกตากว้าง ผ่านไปครู่หนึ่ง ดูเหมือนรูมันตาเขา จะขยายกว้างขึ้นเล็กน้อย นิ่งสงบลงตามน้ำเสียงที่มั่นคงดุจหินผาของลูบี่ลิ่ง

“ข้อแรก พวกคุณชื้อยานไปแล้ว” ลูบี่ลิ่งพุด “เรื่องบางอย่างที่ไม่อาจหยุดได้ก่อนที่มันจะเกิดขึ้น มาพุดอะไรทีหลังก็ไม่มีประโยชน์ ลองหันกลับไปมองโรงเก็บยานกับคลังอาวุธของพวกคุณสิ ไม่ว่าจะยอมรับหรือไม่ พวกคุณก็คือกองกำลังติดอาวุธไปแล้ว

“ข้อสอง อย่าคิดไประเบิดโรงเก็บยาน” ลูบี่ลิ่งเห็นแววตาที่เริ่มได้สติกลับมาของอีกฝ่าย จึงปล่อยมือเขา ค่อยๆ ยึดตัวตรง แล้วเอ่ยต่อ “ยานกลออกแบบมาเพื่อทำสงคราม ต่อให้เอาปืนเลเซอร์ยิงทั้งวัน อย่างมากก็แค่ทำให้มันมีรอยขีดข่วนเท่านั้น จะทำลายยานกลต้องใช้อาวุธระดับอวกาศอีกอย่าง ตอนที่ทำลายมันจะทำให้เกิดคลื่นพลังงานผันผวนอย่างรุนแรง เศษซากของมันไม่สามารถกำจัดได้ด้วยกำลังคน ถ้าคุณทำลายยานทั้งหมดในฐานนี้พร้อมกัน พลังงานที่ระเบิดออกมาก็เท่ากับเป็นการส่งคำเชิญให้โจรสลัดอวกาศในดาราจักรที่ 8 บอกพวกเขาว่ามือค้ำอยู่ที่นี้

“ข้อสาม ขอให้ทุกคนไปเรียนเสริมวิชาประวัติศาสตร์สมัยใหม่ซะ” ลูบี่ลิ่งกวาดตามองฝูงชนโดยรอบ ใบหน้าเหล่านั้น ไม่ว่าจะชาย หญิง เด็ก หรือแก่ ลักษณะเด่นที่เหมือนกันอย่างหนึ่งคือชี้รั้วชี้เห่ น้ำมูกน้ำตาไหล เปรอะ และดูโง่งม “ตอนที่หน่วยของคริกซ์ในเจ้าชายกลอเรียถูกกองทัพสมาพันธ์ขับไล่ออกจากดาราจักรที่ 8 ก็เพราะพวกเขาองข้ามเส้นทางใต้ดิน แอริส ฟอน เป็นคนบ้า แต่ไม่ใช่คนโง่ ความผิดพลาดแบบเดียวกันเขา จะไม่มีวันทำผิดซ้ำอีกเป็นครั้งที่สอง หลังจากยึดครองดาราจักรที่ 8 ได้โดยสมบูรณ์แล้ว เขาจะต้องกวาดล้างเส้นทางใต้ดินทั้งในและนอกดาราจักรให้สิ้นซาก วันที่พวกคุณ ‘กองกำลังติดอาวุธ’ จะถูกค้นพบนั้นอยู่ไม่ไกล”

ข้างเท่าลูบี่ลิ่ง ชายร่างกำยำมีเคราเพิ่มกัมหน้าไหลหล่อ มือข้างหนึ่งกำจี้ห้อยคอแน่น พอได้ยินแบบนี้ ผู้ชายตัวโตก็สั่นฮึกๆ เสียงเหมือน

หอยสังข์ ลูปี๋ลิ่งตบหลังปลอบเขา “เมื่อถึงตอนนั้น พวกคุณก็จะเหมือนอย่างเมื่อครู่ ตายอีกครั้ง”

พุดจบ รอบด้านก็เงิบกริบ สักพักก็มีบางคนค่อยๆ ลุกขึ้นอย่างห่อเหี่ยว

“ผมยังมีเรื่องสุดท้ายที่ต้องพุด” ลูปี๋ลิ่งหยุดพวกเขาไว้ “ถ้าไม่อยากตายแบบนี้ ก็สวมเครื่องแบบกองกำลังป้องกันตนเองของพวกคุณ แล้วพຽ່งนี้มาหาผมที่สถานีจอดยาน ตกลงมัย”

ไม่มีใครส่งเสียง ไม่มีใครตอบรับคำพุดเขา ไม่มีใครโวยวายจะไปคิดบัญชีกับแมงเหมีน และไม่มีใครหัวเราะเยาะเขาอีก... คนที่ลุกขึ้นคนแรก มีสีหน้ามึนงง อาจเพราะยอมจำนนต่อโชคชะตา หรืออาจเพราะหมดอาลัยตายอยากไปแล้ว

พวกเขาเกาะกำแพงพຽ่งตัว เดินจากไปที่ละคน

ชายร่างใหญ่ที่ร้องให้เสียงเหมือนหอยสังข์พยายามจะลุกขึ้นเช่นกัน แต่ขากลับอ่อนวบทรุดลงไปอีกครั้ง เขาสูดน้ำมูกอย่างแรง ยิ่งรู้สึกอึดอันกำจี้ที่คอพลงร้องว่า “แม่”

ลูปี๋ลิ่งเหลือบมองเขา “คนที่ร้องเรียกแม่เมื่อครู่เป็นคุณเองหรือ”

หอยสังข์ที่อึดอึดคับข้องใจทั้งอายทั้งโมโห สะอื้นจนพุดไม่ออก

ลูปี๋ลิ่งลงยืนมือไปคลายมือที่กำจี้ของเขาออก เห็นขวดคริสตัลยาวประมาณแปดเซนติเมตรห้อยอยู่ที่คอชายที่ดูห้าวหาญคนนี้ ขวดคริสตัลขนาดไม่เล็ก แต่พ่อยที่คอเขาก็ดูบอบบางเหมือนกระดุกไหปลาร้า

ลูปี๋ลิ่งเซ็ดผ้าหน้าที่เกิดจากความชื้นออก เห็นเศษสีเทาควันบุหรืออยู่ในขวด เขาชะงัก รีบประคองมันกลับคืนที่เดิมอย่างเคารพ แล้วเอ่ยทักทายกับขวดคริสตัล “สวัสดิ์ครับคุณป้า... พี่ชาย คุณชื่ออะไร”

“ผมชื่อ... ผมชื่อ... ฮีค...”

“เขาชื่อ ‘ฟ่งจ๋า’¹” โจวลี่วที่อยู่ข้างๆ แทรกขึ้นมา “เพราะวันที่เขา

¹ แปลว่า วันหยุด

ฉานชื่อผืน ดาราจักรไร้สมบูรณ 2

ถูกรับตัวมาเป็นวันอาทิตย์ เดิมเรียกเขาว่า ‘โจวรื่อ’² แต่ตอนหลังรู้สึกว่าเป็นแล้วเหมือนคำคำ ก็เลยเปลี่ยน”

ลูปี้ลิ่ง “...”

เทียบกับพวกสมาชิกสภาสมพันธ์ที่มีชื่อยาวอย่างน้อยสามบรรทัดแล้ว การตั้งชื่อของคนดาราจักรที่ 8 กลับลวกจนน่ากลัว

ฟังจย่าสะอื้นไปเซ็ดน้ำตาไป “ผมไม่ใช่ลูกแห่งติดแม่ ผมแค่...ฮึก...อยู่ๆ ก็คิดถึงแม่ขึ้นมา เมื่อก่อนแม่ผมออกไปส่งสินค้านอกเขต ทำเงินดีมาก...ฮึก...ถูกโจรสลัดปล้น ตอนนั้นแม่ขับยานสินค้าที่อำพรางเป็นยานกลแม่จับผมยึดเข้าไปในเคบินกู้ชีพ ส่งกลับฐาน แต่ตัวเอง...ฮือ...แม่แต่กระดูกของแม่ลึกซึ้งก็ไม่มี ที่ใส่ไว้ข้างในเป็นกระต่ายของแม่...”

ลูปี้ลิ่งผู้เพิ่งตกหายคุณบ่่ากระต่ายไปเมื่อครั้งกับพุดไม่ออก พยายามชิมชัปลำดับอาวุธใส่ที่หน้ากลอนี้เข้าไปในสมอง

อาจารย์ลู่อุกขาทางเก่งขึ้น เหยียดขาหลังนั่งกับพื้น ทันใดนั้นก็เล่าบ้าง “ผมก็คิดถึงแม่เหมือนกัน เรื่องของผมเศร้ากว่าฮึก ตั้งแต่เกิดมาผมไม่เคยได้เห็นหน้าแม่ตัวเป็นๆ มีแต่คลิปวิดีโอเป็นตั้ง...ถูกบันทึกไว้ตั้งแต่วันแรกที่แม่มีผมในท้อง บางครั้งก็อัดไว้วันละคลิป บางครั้งก็วันละหลายคลิป เธอน่าจะเป็นครูสอนหนังสือ เพราะดูมีเวลาว่างมาก เหมือนไม่ค่อยมีเงินวันๆ ชอบบ่นว่านักศึกษาไม่รู้จักใช้ความคิด ลูปี้ลิ่งประดิดขี้ยังไม่ได้... พ่อไม่เคยอมบออะไรผมมาก ผมเลยแอบไปตรวจดูตามสถานศึกษาในดาราจักรที่ 8 แต่ก็หาไม่เจอ อาจเป็นโรงเรียนเถื่อนที่ไหนสักแห่งของเอกชนมั่ง”

ฟังจย่านั่งจุ่มบู่กเหมือนหมึกควาย สะอื้นใส่เขาทีหนึ่ง “แม่คุณตายยังไง”

“ครอบครัวไปช่วยยุคศัตรูเข้าเลยถูกตามล่า พ่อผมบอกว่าผมถูกฆ่าออกมาจากห้องแม่โดยตรง” ลูปี้ลิ่งพุด “ได้ยินว่าถึงแม่จะตายแล้ว เธอก็ยังกอดห้องตัวเองไว้แน่น ผม...”

² คำว่า ‘โจวรื่อ’ ซึ่งแปลว่าวันอาทิตย์ ในภาษาจีนเวลาพูดเร็วๆ อาจทำให้ฟังคล้ายเสียง ‘เซา’ ที่เป็นคำคำหยาบคายว่า Fuck

เขายังพูดไม่จบ เสียงคำรามของเหยี่ยวตาเดียวก็ดังมาไม่ไกล “ลูปีลิ่ง!
ไอ้เด็กเวร!”

ลูปีลิ่งคิดในใจ *ช่วยแล้ว* จะใช้ข้ออ้างว่า “เปิดไฟล์ผิด” ก็หลุดได้แต่
พวกไม่รู้หนังสือในฐานนี้ พ่อของเขาที่ขายอาวุธสงครามคนนี้รู้เรื่องซิปดีมาก

ลูปีลิ่งยังไม่ทันหันไปก็ถูกหัวหลังคองจันตัวลอยหรือขึ้นจากพื้น คอเสื้อ
รัดลำคอเขาอย่างแรง เห็นใบหน้าของหลินจิ้งเหิงซีตเผือด แม้แต่ริมฝีปาก
ก็ซีตด้วย เขาเงือฝามีขึ้น

ลูปีลิ่งได้ยินเสียงข้อนิ้วเขาลั่นดังกร๊อบ กำลังจะกุมหัวหลบ แต่
พลันนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ในสภาพหนังทองแดงกระดุกเหล็ก ตียังไง
ก็ไม่ตาย ดังนั้นจึงเอามือลง กะพริบตาปริบ ๆ ให้หลินจิ้งเหิงอย่างโล่งชื่อ
สุดชีวิต “คือว่า...”

เหยี่ยวตาเดียวที่เพิ่งจะตำลูกชายว่า “ไอ้เด็กเวร” พอเห็นแบบนี้ก็รีบ
เปลี่ยนข้างทันที “ไอ้คนแซ่หลิน แกจะทำอะไร แกกล้าอะ!”

หลินจิ้งเหิงแค้นเสียงล่อใจ “คุณยังรู้...”

*คุณยังรู้ด้วยว่าเธอถูกตามล่าตลอดทาง ต้องดิ้นรนหนีเอาชีวิตรอด
อย่างยากลำบาก แม้แต่ตอนจะตายก็ยังพยายามปกป้องคุณไว้สุดชีวิต*

คุณยังรู้ด้วยว่าคุณรอดชีวิตมาได้ อย่างน่าใจหายใจกว่าขนาดไหน

แต่คำพูดเหล่านี้พูดออกไปไม่ได้

เขาเองที่เป็นคนตัดสินใจปล่อยให้เรื่องของคนรุ่นก่อนเบียดเน่าอยู่
ในฐานข้อมูลของจันหลู ไม่เคยเปิดเผยกับคนคนนั้นแม้แต่คำเดียว

หลินจิ้งเหิงลดมือลงช้า ๆ ปล่อยให้เหยี่ยวตาเดียวพุ่งเข้ามาลากตัวเขา
ออกไป

ชั่วขณะนั้นลูปีลิ่งเห็นมือของเขากำลังลั่น ถึงกับใจหายวาบ ก่อนที่
จะทันได้ตอบสนอง ตัวเองก็เป็นฝ่ายดึงหลินจิ้งเหิงไว้

หลินจิ้งเหิงเบี่ยงตัวหลบ ไม่หันมามอง เพียงแค่พยักหน้าให้จันหลู
ที่เพิ่งตามมาถึง

จันหลูถือข้อศอกกลูปีลิ่งแบบไม่ยอมให้ขัดขึ้น “อาจารย์ใหญ่ลู่
เครื่องมือแพทย์พร้อมแล้ว โปรดตามมา”

ลูบี่ลิ่งมองไล่หลังหลินจิ่งเหิงไป พยายามสะบัดให้หลุดออก “เดี๋ยว...”

จ้านหลูพูดเสียงจริงจัง “ในฐานะปัญญาประดิษฐ์แกนบัญชาการของยานกล ร่างมนุษย์ของผมทำจากวัสดุพิเศษที่เปลี่ยนรูปได้ แต่ละกรัมมีมูลค่าหกล้านเหรียญ สกิลเงินสมพันธ์ดาราจักรที่ 1”

ลูบี่ลิ่งรีบยกสองมือขึ้น ไม่กล้าขยับอีก แม้แต่จะหายใจยังไม่กล้าหายใจแรง รวากับกลัวว่าจะคุมแรงไม่ดีแล้วเปลอพ่นลมหายใจออกมาจนทำให้เส้นขนสั๊กเส้นของจ้านหลูเสียหาย

จ้านหลูควบคุมการผ่าตัดด้วยตัวเอง จัดการดึงชิปชีวภาพออกจากตัวลูบี่ลิ่งอย่างคล่องแคล่วรวดเร็ว ปัญญาประดิษฐ์ยกภาคใส่ชิปเป็อนเลือดมาตรงหน้าลูบี่ลิ่งที่มีสีหน้าซีดเซียว เอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง “อันตรายและฤทธิ์เสพติดของ ‘ชิปผืน’ คุณก็รู้ดีอยู่แล้ว แต่ทั้งที่รู้ก็ยังไม่ยอมข้อมเกี่ยวกับมันเป็นครั้งที่สอง จากการประเมินของผม พฤติกรรมของคุณอยู่ในระดับต้นของภาวะพึ่งพิงสิ่งเสพติด ตามข้อกำหนดว่าด้วยการควบคุมความสงบเรียบร้อยของสมพันธ์ พฤติกรรมในอนาคตของคุณจะต้องถูกเฝ้าติดตามระยะหนึ่ง”

ลูบี่ลิ่ง “ไม่ใช่นะ...ฉัน”

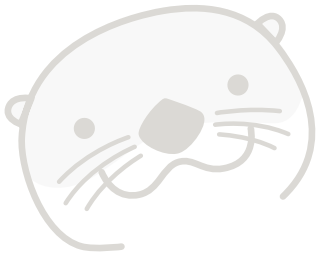
จ้านหลูหยิบชิปขึ้นมาตรงหน้าเขา มีเสียงดังพริบ ชิปใหม่เกรียมควันขาวจางๆ ลอยขึ้นมา “จากการตรวจสอบ ประสาทสมองของคุณถูกใช้งานมากเกินไป เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดผลเสียตามมา เช่น ไมเกรน และความวิตกกังวล ผมจำเป็นต้องฉีดยาผ่อนคลายให้คุณ”

ไม่รอให้ลูบี่ลิ่งคัดค้าน เข็มเล็กบางก็ปักเข้าที่คอ ลูบี่ลิ่งไม่ทันได้ร้องสั๊กแอะ เบื้องหน้าสายตาก็ดับวูบ ไม่รับรู้อะไรอีก

เมื่อเขาตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็ผ่านไปหนึ่งวันแล้ว การนบถอยหลังสั้นๆ สามเดือนของฐานเขียบไปอีกหนึ่งช่อง

ลูบี่ลิ่งลุกขึ้น เห็นเหยี่ยวตาเดียวเฝ้าอยู่ในห้องรับแขกด้านนอกนอนแผ่เหยียดยาวอยู่บนโซฟาและกำลังกรนเสียงดัง เขาปิดประตูห้องนอนเบาๆ ปีนหน้าต่างออกไปหาหลินจิ่งเหิง...ตั้งใจจะไปให้หลินตบหน้าเขาเป็นการ

ชุดเซย์ให้จบไป ไม่อย่างนั้นเขาก็ต้องฝันเห็นมือสั่นเทาของหลินไม่จบสิ้น
แต่หลินจึงเหิงซึ่งรวบรวมแผนซ่อมแซมเฮฟวิตรีเรียบร้อยแล้วในช่วง
ข้ามคืน ได้เริ่มกระบวนการซ่อมแซมอัตโนมัติ ส่วนตัวเองก็พาจ้านหลูออกไป
เขาต้องทำแผนที่ทหารของเส้นทางใต้ดินโดยเร็วที่สุด
ลูปีสิ่งไม่มีทางเลือก ได้แต่หันหลังกลับไปสถานี่จอดยาน
แต่นอกจากนักศึกษาสี่คนที่ส่งกระดาะเปลา่ ทำตาปริบ ๆ ใส่เขา
ก็ไม่มีคนอื่นอีก
ยังเหลืออีกแปดสิบเก้าวันก่อนจะถึงกาลอวสานของฐานนี้ ขณะที่
การกระทำของผู้คนที่กำลังบอกเขาว่าฐานนี้จบสิ้นแล้ว

ทดลองอ่าน

“อาจารย์ดู” ไรต์วางกระดาษปึกหนึ่งทีจดยึกยือลงตรงหน้าเขา
“คำนวณไม่ได้”

ลูบี่สิงดูอ่อนล้าเล็กน้อย ใต้ตามีรอยคล้ำ เขาคลึงหว่างคิ้วและขมับ
เป็นระยะ

ในห้องทำงานอันว่างเปล่า พวกหุ่นยนต์ที่ไม่รู้จักเห็นดเหนี่ยวยืน
เรียงรายเงียบเชียบเหมือนหุ่นทหารดินเผาไร้ชีวิต

ลูบี่สิงเอามือยันหน้าผาก พลิกดูการบ้านของไรต์ แสงยามเช้าจาก
หอพลังงานทอดผ่านเข้ามาในห้องทำงาน เงาจางๆ ทาบขอบนบิหน้าเขา เขา
เงียบอยู่นาน นานจนไรต์หลอนว่าอีกเดี๋ยวเขาจะผลึกกระดาษทั้งปึกนี้ออก
แล้วบอกพวกเขาว่ามันจบแล้ว ต่อไปไม่ต้องทำงานที่ไร้ประโยชน์นี้อีก

การทีกหักไปเองสว่างหน้าทำให้เด็กหนุ่มอย่างไรต์ใจคอไม่ดี แม้เขา
จะไม่รู้ว่าทำไมถึงรู้สึกใจคอไม่ดีก็ตาม

แต่หลังจากรอแล้วรอเล่าอย่างหัวนใจ ลูบี่สิงเพียงแค่อถามด้วย
น้ำเสียงเรียบนิ่งว่า “อ่านหนังสืออ้างอิงหมดแล้วใช่ไหม ไม่เข้าใจตรงไหน”

นักศึกษาทั้งสี่สบตากันอย่างอึดอัด ไก่ชนพูดเสียงห้าว “ทุกตรงเลย”

“ไม่มีตรงไหนเข้าใจเลย? เป็นไปไม่ได้” ลูบี่สิงจัดปึกกระดาษที่ยุ่งเหยิง
เรียงซ้อนกันอย่างเป็นระเบียบ เอ่ยเสียงเรียบ “เว้นแต่คุณจะได้ตั้งใจอ่าน”

ปกติเวลาพูดคุยกับผู้คน ลูบี่สิงมีท่าที่อ่อนโยนและกระตือรือร้นเสมอ

ทำให้คนที่อยู่ตรงหน้าเขารู้สึกว่าตัวเองได้รับความสำคัญจากใจจริง ทว่าตอนนี้ แม้จะยังอ่อนโยนและอดทนกับลูกศิษย์ แต่ก็ยังเผยให้เห็นความเหนื่อยหน่ายที่ซึมไว้ในน้ำเสียง

พุดก็พุดไปจนหมดแล้ว ทำก็ทำทุกอย่างแล้ว คนที่เซ็นให้กระต๊องขึ้นไม่ได้ อาจเป็นก้อนหินหม่มหม่มมนุษย์จริง ๆ ตายไปตั้งแต่เกิดแล้ว เลยไม่ใส่ใจอีกต่อไปว่าร่างกายนี้จะเนาเปื่อยอย่างไร

ประตูห้องทำงานเปิดกว้างตลอดเวลา แต่ก็ว่างเปล่าตลอดเวลา

ลูปีลิ่งเหลือบตามอง รู้สึกผิดหวังอย่างยิ่งยวด เขาคิดว่าการยื่นหยัดของตัวเองเป็นเรื่องที่น่าหัวเราะและน่าเหยียดหยามสิ้นดี... เพราะฐานนี้เขวนอยู่กับการนับถอยหลังสู่ความตายที่มองไม่เห็น เขารู้ดีและไม่คิดจะบอกใคร

อะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องพันกับสืบทอดหน่วยอารักขาไปอิน ย่อมเป็นปฏิบัติการทางทหารที่สำคัญมาก ต่อให้หลินไม่คิดจะใช้ฐานเป็นเหยื่อล่อ พวกคนสารพัดรูปแบบในฐานนี้ก็ไม่น่าไว้ใจเลย จุดขัดแย้งก็คือแม้ลูปีลิ่งจะเข้าใจเรื่องนี้ดี แต่ก็ยังพ้อฝันว่าตัวเองจะสามารถใช้หินเหล็กไฟหายบ ๆ จุดไฟกองเล็ก ๆ ขึ้นมาบนตัวพวกเขาได้

ช่างเป็นตรรกะที่ไม่ตั้งอยู่บนความเป็นจริงเอาเสียเลย

“เราไม่เข้าใจแบบจำลองทางคณิตศาสตร์พวกนี้เลย” มินต์รวบรวมความกล้าพูดขึ้นบ้าง “แม่...แม่แต่จะแทนค่าตัวเลข เราก็ไม่รู้ว่าจะต้องใส่ลงไปยังไง”

ลูปีลิ่งดึงสติกลับมา เจ็บไปเล็กน้อย “อืม นั่นก็หมายความว่าพวกคุณระบุในใบสมัครว่า ‘จบการศึกษาขั้นพื้นฐาน’ ก็เป็นเรื่องหลอกลวงสินะ พวกคุณจ่ายเงินซื้อวุฒิมาเท่าไร?”

ไวต์จิกมือแน่น ตอบอย่างระมัดระวัง “ผมไม่ได้ซื้อ ผมแค่...แค่เรียนจบแล้วไม่ได้ใช้ ก็เลยลืมไปหลายอย่าง”

มินต์ขัดจังหวะเขา “80 เหรียญ รับประกันของแท้ ตรวจหมายเลขได้ที่กระทรวงศึกษาธิการ เพิ่มอีก 200 เหรียญ ซื้อเอกสารการสมัครได้ครบชุด”

“แพงไป” ลูปีลิ่งเปิดเทอร์มินัลส่วนตัว ดึงหนังสืออ้างอิงออกมา

“อดีตคุณบดีสาขาสารสนเทศเคยบอกว่า 138 เหยียญ์ก็ซื้อได้ทั้งชุด คุณถูกหลอกแล้ว”

“อาจารย์ลู การศึกษาขั้นพื้นฐานของดาราจักรอื่นในสหพันธ์ครอบคลุมแบบจำลองทางคณิตศาสตร์พื้นฐานทั้งหมด” หวงจิ้งซูชี้ที่ข้มบตัวเอง “เมื่อสมองของเด็ก ๆ ของพวกเขาพัฒนาการถึงระดับหนึ่ง...แน่นอนว่าหมายถึงสมองปกติ สมองอื่นก็จะนำความรู้พวกนี้ฝังเข้าไปในสมองพวกเขา เหมือนกับพวกเขาเกิดมาก็มีความรู้พวกนี้แล้ว”

ลูบี่สิ่งเงหน้าจ้องเธอด้วยสายตาเย็นเยียบ “คุณอยากจะทำอะไร”

“คนป่วยโรคโบราณที่ตีเมล็ดกินเนื้อดิบ ๆ ก็เป็นคน คนโบราณที่ทั้งชีวิตไม่เคยออกไปนอกชั้นบรรยากาศก็เป็นคน พวกเราก็เป็นคน แต่คนกับคนนั้นแตกต่างกัน...เราแตกต่างจากพวกชาวสหพันธ์ สิ่งที่พวกเขาทำพร้อมมาตั้งแต่เกิด คือสิ่งที่ชั่วชีวิตของพวกเราไม่มีทางทำได้สำเร็จ” หวงจิ้งซูเอ่ย “อาจารย์ลู คุณตั้งเงื่อนไขกับเราด้วยมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานของสหพันธ์ ไม่คิดว่ามันไม่แฟร์เกินไปหน่อยหรือ”

“ผมไม่คิดอย่างนั้น” ลูบี่สิ่งยกยิ้มมุมปากอย่างไม่ได้ออกมาจากใจ พลิกเปิดหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ที่ลอยอยู่เหนือเทอร์มินัลส่วนตัว “คุณมองว่าความสำเร็จคือแค่เข้าใจแบบจำลองทางคณิตศาสตร์พื้นฐานง่าย ๆ พวกนี้หรือ มุมมองแบบนี้ น่าสนใจมาก แต่ในความเห็นผม แบบจำลองทางคณิตศาสตร์ที่มีอยู่เป็นแค่เครื่องมือ ไม่ต่างอะไรกับค้อนและเชือก ถ้ามนุษย์คนแรกที่ประดิษฐ์ค้อนขึ้นมาเรียกมันว่าเป็น ‘ความสำเร็จของอัจฉริยะ’ งั้นกอริลลาที่ใช้ค้อนทุบเปลือกวอลนัทก็เรียกว่าเป็น ‘รางวัลความสำเร็จของอัจฉริยะ’ ด้วยหรือไง”

คำพูดที่ตั้งใจจะให้ขากลับกลายเป็นตรงกันข้ามโดยไม่เจตนา เรียกได้ว่าแรงเลยทีเดียว หวงจิ้งซูที่ความรู้สึกไวรับรู้ได้จากน้ำเสียงว่าเขากำลังโกรธ “อาจารย์ลู คุณ...คุณเป็นอะไรไป”

“ผมไม่เป็นไร” ลูบี่สิ่งหลบตา ปรับน้ำเสียงให้อ่อนลง “พวกคุณไปอ่านหนังสือคณิตศาสตร์กันเอาเอง ผมเปิดการอนุญาตให้พวกคุณเข้าถึงหอสมุดในเทอร์มินัลส่วนตัวของพวกคุณแล้ว แบบจำลองทางคณิตศาสตร์

พื้นฐานเมื่ออธิบายไว้อย่างละเอียด ถ้ามีจุดไหนไม่เข้าใจจริงๆ ก็จดมาถามผมได้ แต่ผมจะไม่อ่านคู่มือการใช้ค้อนอย่างปลอดภัยให้พวกคุณฟังหรอกนะ ยังมีคำถามอะไรอีกมั๊ย”

ไวต์อีก็อึก “อาจารย์ลู่ งั้นเรา...ยังต้องทำการบ้านนี้ต่อมั๊ย”

ลู่บีสั่งตอบสั้นกระชับ “ทำ”

“แต่...”

“ถ้าคุณเชื่อในบางสิ่งว่ามันมีประโยชน์ คุณก็ต้องพยายามโน้มน้าวใจคนอื่นให้เชื่อเหมือนคุณ ถ้าโน้มน้าวไม่ได้ ก็ทำในสิ่งที่คุณควรทำ” ลู่บีสั่งพูด “ในยามสงคราม ปัญหาพลังงานเป็นเรื่องสำคัญที่สุด ไม่ว่าจะยังไงก็ต้องแก้ไขให้ได้ ไม่มีทางเลือก”

ไม่อย่างนั้นต่อให้ไปอินหน่วย 9 มาลงจอดที่นี่ แต่พวกเขาเดินทางมาจากนอกเขตแดน ไม่มีทั้งจุดพักและระบบพลังงานที่มั่นคง ก็จะเป็นเรื่องลำบากมาก

ผิดหวังก็ส่วนผิดหวัง สิ่งที่ต้องทำก็ยังคงต้องทำต่อไป

นักศึกษาทั้งสี่คนสบตากันอย่างหัวไว พวกมันออกไปเจียบๆ อย่างรู้สถานการณ์ ไม่รบกวนเขากอีก

“คณิตศาสตร์” คำคำนี้ทำให้ผู้คนรู้สึกว้าไม่มีวันทำสำเร็จได้ ขณะที่ “คู่มือการใช้ค้อนอย่างปลอดภัย” ดูเข้าใจง่ายกว่ามาก บางทีอาจเป็นเพราะการเปลี่ยนแนวคิดใหม่ ในที่สุดเมื่อถึงตอนใกล้เที่ยง นักศึกษาทั้งสี่ก็ตั้งสแต้นั่งลงอ่าน “หนังสือคู่มือ” เหมือนเด็กอนุบาลที่หัดต่อตัวต่อไม่เป็นครั้งแรกอย่างงุ่มง่าม พวกเขาแบ่งงานกันไปศึกษาด้วยตัวเอง ขณะเดียวกันก็ถกกันเสียงเบาเป็นระยะ บางครั้งก็สบถออกมาสองสามคำ ค่อยๆ ประติดปะต่อจนพอจะจับเค้าโครงได้

ลู่บีสั่งไม่มัวสนใจพวกเด็ก ๆ มากนัก ไม่นานเขาก็ปรับเทียบโปรแกรมซ่อมบำรุงของหุ่นยนต์ชุดแรกเสร็จเรียบร้อย สามารถปล่อยให้ทำงานได้ แต่จำนวนหุ่นยนต์ยังไม่เพียงพอ งานซ่อมคืบหน้าได้ช้า ลู่บีสั่งเห็นว่าทางที่ดีเขาควรปรับแผนระบบพลังงานของฐานให้ลดความซับซ้อนลง

หลังจากเขาส่งหุ่นยนต์ชุดแรกลงสนาม กำลังจะกลับห้องทำงาน อยู่ๆ ก็มีคนเรียกเขาไว้ “คุณ...เอ๋อ...ผู้เชี่ยวชาญลู่”

ลู่บึ้งหันกลับไปแล้วก็ต้องตกใจ

เห็นโจวลี่หัวหน้าเด็ก ฟังจ๋าผู้ห้อยเก้าอี้กระตุกกระต่ายไว้ที่คอ คุณตา พันหลอกับคุณตาซาเบ่ที่ก่อนหน้านี้ทะเลาะกันเอาเป็นเอาตาย คุณยาย คอหนังที่ขอให้ลู่บึ้งซ่อมระบบมัลติมีเดีย เจ้อว่นที่มักจะรู้สึกว่ามีหม้อและซาม ไม่เคยใหญ่พอ... มากันครบทั้งกลุ่ม และไม่ได้มีเพียงพวกเขา ยังมีคนอื่นๆ มาด้วย

มุมปากโจวลี่เขียวช้ำ เลือดฟ้าหลุดลู่ย กระตุกเลือดหลุดหายไป ครึ่งหนึ่ง แถมเลือดยังมีรอยขาดหลายจุดจากการถูกฉีกทิ้ง ที่คอก็ไม่ว่า ถูกใครชวนมาเป็นรอยเล็บสามรอย แต่ใบหน้ากลับยิ้มด้วยความตื่นเต้น เหมือนเด็กเสบที่เพิ่งทำกระจากบ้านคนอื่นแตกแล้ว “กลับมาอย่างมีชัย”

ข้างหลังเขามีพวกคนหนุ่มประมาณสิบกว่าคนถูกมัดด้วยเชือกต่อกัน เป็นพรวนเหมือนร้อยพวงตักแตน แต่ละคนสภาพยับเยินยิ่งกว่า คนหนึ่ง ไนนั้นแม้แต่เข็มขัดก็หายไป ต้องเอามือจับขอบกางเกงไว้ ค่อยๆ เดิน ลากเข้ามาทั้งใบหน้าฟกช้ำดำเขียว

เจ้อว่นแบกปืนเลเซอร์กระบอกใหญ่ไว้บนบ่า... ชนิดที่แค่เหยี่ยวไก็ น่าจะระเบิดประตูเหล็กหนาได้สบาย เดินหน้าเหยี้ยมคุมพวกเขาอยู่ข้างๆ เห็นตักแตนในพวงตัวไหนเดินซึกซักก็จะพุ่งเข้าไปกระทุ้งด้วยปากกระบอกปืน

คนที่จับขอบกางเกงถูกเธอกระแทกที่ข้อศอกจนซา มือที่จับกางเกง คลายออกโดยไม่ทันตั้งตัว กลายเป็นเรื่องทันที...

กางเกงของเขาร่วงลงพื้น เผยให้เห็นท่อนขาเปล่าเปลือยที่เต็มไปด้วย ขนหน้าแข้ง และ... กางเกงในบ็อกเซอร์ลายไดโนเสาร์

ลู่บึ้งกับไดโนเสาร์จ้องหน้ากันครู่หนึ่ง ไนหัวมีนงไปหมด “ขอโทษนะ นี่เป็นธรรมเนียมอะไรของฐานพวกคุณ”

“พวกนี้เป็นกองกำลังป้องกันตนเอง หน่วยเดียวกับผม” โจวลี่พูด ทั้งที่เลือดกำเดาหยดแหมะ เขายกมือปาดทิ้งอย่างไม่ใส่ใจ แถมยังแลบลิ้น เลียสองสามทีด้วย ก่อนจะเอ่ยเสียงอู้อี้ว่า “เขานี้ผมให้พวกเขามากับผม แต่

พวกเขาไม่ยอมมา ก็เลยต้องดวลกันตัวต่อตัว”

ลูบี่ลิ่งรู้สึกเหมือนได้ยินคำที่โบราณและล้าสมัยมาก ๆ “ขอโทษที่อะไรตัวต่อตัวนะ”

“ดวล เจ้าวันกับฟิงจย่าเป็นพยาน” โจวลี่วบอก “ใครแพ้ต้องเชื่อฟังอีกฝ่าย และยอมรับอีกฝ่ายเป็นหัวหน้า”

ลูบี่ลิ่งพยักหน้า นับจำนวนคนที่ถูกมัดไว้ด้วยกัน แล้วเอ่ยด้วยความชื่นชม “พูดแบบนี้ก็หมายความว่าเขานี้คุณสู้มาสิบแปดยก ไม่แพ้เลย ยอดนักสู้จริงๆ”

โจวลี่วยิ้มอย่างภาคภูมิใจ กำลังจะโบกมือบอกว่า *ไม่เท่าไร* ยังไม่ทันได้วางมัดเท้า เลือดกำเดาเจ้ากรรมก็ไหลลงมากอีก โจวลี่วต้องรีบยื่นตรงแขนหน้าขึ้น สองมือกุมจมูกที่เลือดไหลทะลักเหมือนเข็ญแตกเอาไว้

ลูบี่ลิ่งกวาดตามองไปที่พวก “คนหนุ่มวัยเกณฑ์ทหาร” เหล่านั้น คิดในใจว่า *พวกตั้งไม่ไป ตีก็ถอย! ทำไมฉันไม่ฉวยโอกาสตอนที่เขียอดมณูษย์ทรงพลังเมื่อวานอัดคนพวกนี้เรียงตัวเลยนะ จะมัดทำตัวเป็นผู้เจริญกับพวกนี้ทำไม*

เวลานี้เอง ฟิงจย่าที่อยู่ข้างๆ ก็พูดแทนโจวลี่วว่า “เราตั้งใจมาหาคุณ”

ลูบี่ลิ่งชะงัก

“เมื่อวานคุณบอกว่าใครไม่ยอมตายแบบนี้ วันนี้ให้มาหาคุณที่สถานีจอตยาน” ฟิงจย่าบอก “พวกเรามาแล้ว เครื่องแบบกองกำลังป้องกันตนเอง ค่อยใส่พรงนี้ได้มั๊ย”

คุณยายคองหน่งบ่นอุบ “ฉันอายุปุ่นนี้แล้ว ไม่ทำนงงาน ฉันแค่มาดูเฉย ๆ”

เจ้าวัน “ฉันยังต้องค้าขาย มาได้แค่ช่วงเที่ยงหลังกินข้าว”

ชายชราฟันหลอหัวเราะหึน ๆ “เราซ่อมเครื่องเสียงกันก่อนไม่ได้เหรอ”

หลังจากหินเหล็กไฟเสียดสีในความมืดนับครั้งไม่ถ้วน ในที่สุดก็เกิดประกายไฟเล็ก ๆ ขึ้นมาแล้ว นี่เป็นคนกลุ่มแรกในฐานที่ก้าวออกมา ทั้งหมด

¹ หมายถึง คนที่ยอมล้าหลัง ไม่ว่าจะใช้ไม้อ่อนไม้แข็งอะไรก็ไม่ก้าวหน้า พวกเขินไม่ขึ้น

มี 34 คน เกือบครึ่งเป็นวัยกลางคนและคนสูงอายุ ส่วนพวกคนหนุ่ม ส่วนใหญ่ก็ถูกใจลิวี่ใช้กำลังบังคับมา แต่ละคนเหมือนเกิดมาเพื่อเป็นนิยาม ของคำว่า “แดงเบี้ยวพุทราแตก” แท้ๆ

แม้กระนั้นพวกเขาก็ยังคงเป็นประกายไฟเล็ก ๆ ในดินแดนรกร้าง ไร้ขอบเขตนี้

คนที่อาศัยในฐานนี้อยู่กันอย่างแออัดเหมือนปลากระป๋อง ขณะที่ สถานีจอดยานที่ว่างเปล่ากลับกินพื้นที่ถึงครึ่งหนึ่ง สำหรับคนเพียงสามสิบ กว่าคนมันจึงดูโล่งว่างมาก การติดต่อสื่อสารกันยังต้องอาศัยอินทราเน็ต ในระหว่างวันทำงานกับหุ่นยนต์ พวกหุ่นยนต์ทำงานมีประสิทธิภาพสูงมาก และไม่มีเพื่อนปรนเห็นแก่หน้าใคร พวกกลุ่มคนไม่สมประกอบพวกนี้วิ่งไปทั่ว เหมือนจุงหมาเดินเล่น บางครั้งบางครั้งก็เห็นพวกนักศึกษาวิ่งมาถาม ลูบี่สิ่งเสียงดังลั่น “อาจารย์ ตรงนี้คำนวณแบบนี้ใช่ไหม...”

ตกเย็น หอพักงานเริ่มคล้อยต่ำ ท้องฟ้ามืดลง ในที่สุดพวกนักศึกษา ก็ทำการบ้านเสร็จด้วยตัวเองเป็นครั้งแรก ลืมตัวลงนอนแผ่หลายอยู่ที่พื้น ในสถานีจอดยาน ทันใดนั้นไฟฉุกเฉินด้านข้างก็สว่างขึ้น ลูบี่สิ่งเดินหน้าโหด เข้ามาเหมือนครูผู้คุมระเบียบมาตรวจหอพัก เตะหน้าแข่งนักศึกษาชาย ทั้งสองคน “ลุกขึ้น บทเรียนวันนี้ยังไม่ได้เริ่ม”

ไวต์ลงไปคลาน เงยหน้ามองเขาด้วยท่าทางเหมือนหมาตาย “งั้นที่เรา ทำไปทั้งวันนี้คืออะไร”

ลูบี่สิ่งตอบอย่างชอบด้วยเหตุผล “การบ้านเสริมไง ส่งการบ้านเข้า ก็ทำให้การเรียนช้าไปด้วย ซึ่งแน่นอนว่าพวกคุณต้องชดเชยหลังเลิกเรียน ตอนอยู่วิทยาลัยก็เป็นแบบนี้ไม่ใช่หรือ”

ถ้าวิทยาลัยเดิมของพวกเขาล้าทำแบบนี้ อาจารย์คงถูกเอากระสอบ คลุมหัวแล้วรุมซ้อมไปแล้ว นักศึกษาทั้งสี่หน้าเศร้าเหมือนบุญพากรีเสียด เดิน ตามเขาไปที่ลานจอดยานด้วยสีหน้ารูดร่ำ

วันแรกมา 34 คน กลับไปในสภาพใต้ตาดำดล้าทุกคน วันรุ่งขึ้นหนีไป สองคนเพราะเหนื่อยจนแทบคลาน เหลือ 32 คน

พวกหุ่นยนต์จอมขยันทำงานทั้งคืน ถอดตัวเก็บรังสีความร้อนสำรองของยานทุกลำเอามาแยกชิ้นส่วน แล้วเชื่อมเข้าด้วยกันเสียงดังหึ่งๆ ตามแบบพิมพ์เขียวอยู่ครึ่งคืน เข้าตู่ นักศึกษาทั้งสิ้นที่ถูกยานทรมาณมาครึ่งก่อนคืน ยังมีใจลี้วกับพวกเด็กหนุ่มที่แพ้เขา ต้องใช้แรงช่วยกันแบกแผ่นกักเก็บรังสี พวกเขาแบ่งเป็นกลุ่มละสองคน มีหุ่นยนต์หนึ่งตัวนำ เริ่มนำมาต่อเข้าด้วยกันตามแบบ ทำไปก็ร้องคร่ำครวญโหยหวนไป

คุณยายคอหนิงเป็นคนสูงวัยผู้มีใจรักศิลปะ ไม่รู้ไปเอาลำโพงใหญ่ที่นั่นจะเก็บเข้ารูปพิพิธภัณฑ์ได้แล้วมาจากที่ไหน อ่านวรรณกรรมคลาสสิกด้วยสำเนียงที่พวกเขาไม่รู้จักให้ฟัง เสียงอ่านเย็นเยือกขึ้นมาจากใต้เท้าพวกเขา “เขามิปล่อยให้สิ่งใดทำให้เขาหวาดกลัว หรือสัตว์ประหลาดทำให้เขาตื่นตกใจ แลมังกรก็ทำได้ทำให้เขาคั่นคร้ามไม่ ด้วยการแสวงหาสิ่งเหล่านี้ โจมตีสิ่งเหล่านั้น แลพิชิตพวกมันทั้งสิ้น คือการฝึกกำลังกายหลักที่แท้จริงของเขา!”²

วันที่สาม แผ่นกักเก็บรังสีรูปทรงคล้ายโดมขนาดยักษ์เริ่มเป็นรูปเป็นร่าง ตั้งหันหน้าอยู่ตรงกันข้ามกับหอพลังงานที่ลอยอย่างเงียบบังกลางอากาศมาหลายร้อยปี ประกายไฟดวงน้อยจาก 32 เหลือ 28 คุณยายคอหนิงพูดมากเกินไปจนเสียงหาย ได้แต่นั่งคุดคู้ตั้งหน้าตั้งตาแคะซีเท้า

นอกสถานีจอดยานอันเงียบเชียบเริ่มมีคนชะเง้อมองเข้ามา

วันที่เจ็ด ใจลี้ว ฟิงจย่า กับหนุ่มๆ กองกำลังป้องกันตนเองเดินตามหลังพวกนักศึกษาย่างสองจิตสองใจ ไปฟังนักร้องแบบยานกลที่นั่นจะเชี่ยวชาญที่สุดในดาราจักรที่ 8 บรรยายเรื่องการปฏิบัติการณ์ยานกลและโครงสร้างภายใน

วันที่เก้า ติดตั้งแผ่นกักเก็บรังสีความร้อนเสร็จสมบูรณ์ เชื่อมต่อระบบพลังงานของฐาน เสียงหึ่งๆ ดังกระหึ่มเป็นระลอกเหมือนคลื่นไปทั่ว

²อ้างอิงจากเรื่อง *ดอนกิโฆเต้ แห่งลามันช่า ขุนนางต่ำศักดิ์นักฝัน* (*El ingenioso hidalgo don Quixote de la Mancha*) วรรณกรรมระดับโลก เขียนโดยนักประพันธ์ชาวสเปน มิเกล เด เซร์บันเตส ชาเบดร้า

ทั้งสถานี ทั้งเสียงก้องอ้อยอิงอยู่เป็นเวลานาน ลูบี่ลิ่งพักชั้นเรียนวันนี้ นำแปลนออกแบบของระบบเทอร์โมอิเล็กทริก³ ที่จะเชื่อมต่อกับระบบทำความเย็นออกมา แล้วตั้งคำโปรแกรมการทำงานของพวกหุ่นยนต์ใหม่

พวกนักศึกษาพากันยกข้อมือ ใช้เทอร์มินัลส่วนตัวบันทึกชั้นตอน ทั้งหมด เดินตามเขาไปรอบๆ บนกำแพงเตี้ยนอกห้องทำงานมีหัวหลายหัว โพล์สลอนขึ้นมาเหมือนฝูงเมียร์แคต ส่งเสียงซุบซิบกัน

เช้าตรู่วันที่สิบ หลายคนที่นี่ไปก่อนหน้านั้นพากันกลับมาอีกครั้ง ทำหน้าหนา แสร้งทำเป็นไม่มีอะไร เหมือนแค่ออกไปเข้าห้องน้ำกลับมา ตอนหยุดพักครึ่งเวลา โจวลี่กับฟ่งจ้ายกพวกนำสมุนน้อยไปรุมประเคนหมัดเท้าพวกที่เคย “ทรยศหนีไป” เสียงร้องโหยหวนดังระงม ขณะที่คุณยายคองหนึ่งบันทึกเหตุการณ์ทั้งหมดเก็บเข้าคลังภาพยนตร์

ตกบ่าย ตัวมัดซบที่ถูกกรมสกรัมพวกนี้ยังดื้อแพ่งไม่ยอมไปไหน ทำหน้าหนาเดินตามพวกหุ่นยนต์ตั๋ยๆ เหมือนตัวพยาธิไซตุต นอกจากนี้ยังมีคนนอกสถานีจอดยานมาสมทบเพิ่มอีกหลายสิบคน เข้าร่วมทำงานอย่างเจียบๆ กำลังคนเพิ่มขึ้นเป็นหลายเท่าอย่างปุบปับ พวกเครื่องมือที่ไม่ค่อยอัจฉริยะที่ถูกทิ้งอมฝุ่นอยู่ใต้สถานีจอดยานถูกนำออกมาซ่อมแซมใส่น้ำมันหล่อลื่น ความคืบหน้าในการสร้างระบบเทอร์โมอิเล็กทริกเร็วขึ้นเป็นทบทวี

ฟ้าสางของวันที่สิบสอง ห้องฟ้าเหนือฐานยังไม่สว่าง ขณะที่ทุกคนยังนอนหลับๆ ตื่นๆ ก็ได้ยินเสียงกึกก้องดังมาจากอวกาศภายนอก กระแสอากาศแผ่ขยายออกไปโดยรอบอย่างเจียบงัน โดยมีศูนย์กลางอยู่ที่หอทำความเย็นนอกสถานีจอดยาน แผ่ออกไปทุกทิศทางราวกับกระแสน้ำแทรกผ่านระเบียบและบ้านช่องที่เหมือนเล้าไก่ ประตูดหน้าต่างซ่อมช่อทุกบาน ลั่นคลอนส่งเสียงลั่นเอี้ยดอัด

เหยี่ยวตาเดียวคาบบุหรีเดินไปที่ระเบียงห้องพัก หรีตามองไปยังทิศทางของสถานีจอดยาน เห็นวัตถุขนาดมหึมาถูกยกขึ้นกลางอากาศ

³ Thermoelectric System คือระบบที่เปลี่ยนพลังงานความร้อนเป็นพลังงานไฟฟ้าได้

ซ้ำๆ ด้วยแรงสนามแม่เหล็ก ภายในมีแสงส่องประกายหลากสีล้นเหมือนดาวฤกษ์เทียม เสียงก็ก้องดังกระหึ่มขึ้นกว่าเดิมนั่น หน้าต่างนับไม่ถ้วนเปิดออก สายตานับไม่ถ้วนจ้องมองมา จากนั้นฐานซึ่งจ่ายไฟฟ้าตามบ้านเรือนได้เพียงวันละหกชั่วโมงก็สว่างไสวทันที ไฟถนนที่เปิดไม่ได้มานานเท่าไรไม่รู้สว่างขึ้นดวงแล้วดวงเล่า ย่านชุมชนที่อยู่กันอย่างแออัดหนาแน่นดูเจิดจรัสงดงามขึ้นมาราวกับภาพลวงตา จอสามมิติเปิดขึ้น รูปดอกบัวปรากฏบนหน้าจอสดแตนด์บาย สายไหวเบาๆ ท่ามกลางสายลม

เริ่มมีเสียงเอ็ดอิ่งดังขึ้นมา เทียบวดาเดียวพ่นควันนุหรีเป็นวงซ้ำๆ สบถว่า “แม่งเอ๊ย”

ลูบี่สิงตี้มกาแพหมดไปหนึ่งกาแต่ยังง่วงอยู่ ผืนกระตุนตัวเองทดสอบระบบพลังงานที่เพิ่งสร้างเสร็จใหม่ๆ ฉวยจิ้งหะที่ไม่มีใครมองมา หลบเข้ามุมบิตซีเกียจสุดเหยียด ยังไม่ทันอ้าปากหา หางตาก็เลื้อยไปเห็นกล้องสังเกตการณ์ห่างออกไปไม่กี่กิโลกรัมตามมา

เขาสะดุ้ง นึกถึงที่จ่านหลูบอกว่า “เผ่าติดตามดูเขา” จึงรีบหุบปากกลืนหาว ลดเซนลงไปลูบผมเผ้า หามุมเหมาะๆ ด้วยความเร็วสูงสุด ยึดยิงพันให้กล้องพร้อมกับโบกมือ

ภาพถูกถ่ายทอดออกไปนอกชั้นบรรยากาศอย่างรวดเร็ว ผ่านเข้าไปในห้วงอวกาศ ปรากฏขึ้นบนหน้าจอตรงหน้าหลินจิ้งเหิง

ยังไม่ทันที่นายพลหลินจะได้แสดงปฏิกิริยาอะไรกับการโบกมือที่เหมือนนางานแพนมีตตั้งนี้ ลูบี่สิงก็ก้าวพรวดๆ ปลอ่ยให้กล้องหมุนตามเขาไปอีกทางหนึ่ง จับภาพแสงไฟจากอาคารบ้านเรือนนับพันที่อยู่ด้านหลังเขาได้พอดี

ลูบี่สิงประสานนิ้วมือเข้าด้วยกันเป็นรูปหัวใจ ราวกับกำลังใช้กล้องสังเกตการณ์เป็นอุปกรณ์เซลฟี พุดบางอย่างกับหน้ากล้อง

ที่มุมหนึ่งบนหน้าจอเริ่มอ่านริมฝีปากของเขาย่างอัจฉริยะและรวดเร็ว จากนั้นก็แสดงข้อความวิ่งบนหน้าจอโดยอัตโนมัติ

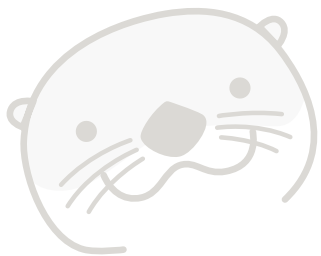
ลูบี่สิงพูดว่า “ผมผิดไปแล้ว ผมทบทวนตัวเองแล้ว อย่าโกรธเลยนะ

โอเค?”

ริมฝีปากที่เม้มแน่นของหลินจิ้งเหิงยังไม่ทันคลายออก ภาพนักวิทยาศาสตร์ลู่ที่กำลังยืนโพสท่าอยู่ท่ามกลางแสงก็ถูกคนในฐานเห็นเข้าแล้ว พวกคนหนุ่มกองกำลังป้องกันตนเองไม่เคยเห็นแสงไฟมากมายขนาดนี้มาตั้งไม่รู้กี่ปี ต่างวิ่งกรูเข้าไปล้อมรอบกล้องสังเกตการณ์อย่างตื่นเต้นดีใจ เหมือนฝูงลิงอุรังอุตังถูกฉีดสารกระตุ้น พวกมันเสวยยิ้มกว้างทำท่าบ้า ๆ บอ ๆ พิลึกพิลั่นใส่หน้ากล้อง

กล้องสังเกตการณ์ที่ทรุดโทรมขาดการซ่อมบำรุงมานานถูกฝูงปีศาจที่เต้นแรงเต้นกาฝูงนี้ทำเอาตกใจดับไปเลย หน้าจอตรงหน้าหลินจิ้งเหิงมืดสนิท

หลินจิ้งเหิง “...”

ทดลองอ่าน